BENDROJO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2013 m. rugsėjo 16 d.*

„Konkurencija — Karteliai — Belgijos, Vokietijos, Prancūzijos, Italijos, Nyderlandų ir Austrijos vonios kambario įrangos rinka — Sprendimas, kuriuo konstatuojamas SESV 101 straipsnio ir EEE susitarimo 53 straipsnio pažeidimas — Kainų didinimo koordinavimas ir keitimasis slapta komercine informacija — Prieštaravimas dėl teisėtumo — Pažeidimo sunkumas — Lengvinančiosios aplinkybės — Vienodas požiūris — Proporcingumas — Negaliojimas atgaline data“

Byloje T-386/10

Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. kg, įsteigta *Iserlohn* (Vokietija), iš pradžių atstovaujama advokatų H. Janssen, T. Kapp ir M. Franz, vėliau – advokatų H. Janssen ir T. Kapp,

ieškovė,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą F. Castillo de la Torre ir A. Antoniadis, padedamų advokato A. Böhlke,

atsakovę,

palaikomą

Europos Sąjungos Tarybos, atstovaujamos M. Simm ir F. Florindo Gijón,

įstojusios į bylą šalies,

dėl pagrindinio prašymo iš dalies panaikinti 2010 m. birželio 23 d. Komisijos sprendimą C(2010) 4185 galutinis dėl procedūros pagal SESV 101 straipsnį ir EEE susitarimo 53 straipsnį (byla COMP/39092 – Vonios kambario įranga) ir, nepatenkinus pagrindinio prašymo, dėl prašymo sumažinti šiuo sprendimu ieškovei skirtos baudos dydį

BENDRASIS TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkė I. Pelikánová, teisėjai K. Jürimäe (pranešėjas) ir M. van der Woude,

posėdžio sekretorė K. Andová, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2012 m. vasario 29 d. posėdžiui,

priima šį

* Proceso kalba: vokiečių.

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 2010 m. birželio 23 d. sprendimu C(2010) 4185 galutinis dėl procedūros pagal SESV 101 straipsnį ir EEE susitarimo 53 straipsnį (byla COMP/39092 – Vonios kambario įranga) Europos Komisija konstatavo SESV 101 straipsnio ir Europos ekonominės erdvės (EEE) susitarimo 53 straipsnio pažeidimą vonios kambario įrangos rinkoje. Šis pažeidimas, kurį darė 17 įmonių, tęsėsi įvairiais laikotarpiais nuo 1992 m. spalio 16 d. iki 2004 m. lapkričio 9 d. ir pasireiškė antikonkurenciniais susitarimais arba suderintais veiksmais Belgijos, Vokietijos, Prancūzijos, Italijos, Nyderlandų ir Austrijos teritorijose (ginčijamo sprendimo 2 ir 3 konstatuojamosios dalys bei 1 straipsnis).

2 Konkrečiai kalbant, ginčijamame sprendime Komisija nurodė, kad konstatuotą pažeidimą sudarė, pirma, minėtų vonios kambario įrangos gamintojų vykdomas metinio kainų kėlimo ir kitų tarifų sudedamųjų dalių nustatymo koordinavimas per reguliarius nacionalinių profesinių asociacijų susitikimus, antra, kainų nustatymas ar derinimas susiklosčius konkrečioms aplinkybėms, kaip antai žaliavų kainų augimas, euro įvedimas, mokesčių už kelius nustatymas, ir, trečia, slaptos komercinės informacijos atskleidimas ir keitimasis šia informacija. Be to, Komisija konstatavo, kad kainos vonios kambario įrangos sektoriuje buvo nustatomos kasmet. Gamintojai nustatydavo savo kainų ribas, kurios paprastai galiodavo vienus metus, ir jomis būdavo remiamasi plėtojant prekybinius santykius su didmenininkais (ginčijamo sprendimo 152–163 konstatuojamosios dalys).

3 Kartelis susijęs su vonios kambario įranga, priklausančia vienam iš trijų prekių pogrupių: armatūra, dušo uždangos, priedai ir sanitarinė keramika (toliau – trys prekių pogrupiai) (ginčijamo sprendimo 5 ir 6 konstatuojamosios dalys)

4 Ieškovė *Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. kg*, kuri iš tų trijų prekių pogrupių gamina armatūrą, yra viena iš ginčijamo sprendimo adresačių (ginčijamo sprendimo 34–36 konstatuojamosios dalys).

5 2004 m. liepos 15 d. *Masco Corp*. ir jos dukterinės įmonės, tarp kurių yra *Hansgrohe AG*, gaminanti armatūrą, ir *Hüppe GmbH*, gaminanti dušo uždangas, informavo Komisiją, kad vonios kambario įrangos sektoriuje egzistuoja kartelis, ir paprašė jas atleisti nuo baudų pagal Komisijos pranešimą apie atleidimą nuo baudų ir baudų sumažinimą kartelių atveju (OL C 45, 2002, p. 3, toliau – 2002 m. pranešimas dėl bendradarbiavimo) arba sumažinti jai skirtinų baudų dydį. 2005 m. kovo 2 d. Komisija dėl *Masco* priėmė sąlyginį atleidimo nuo baudos sprendimą pagal 2002 m. pranešimo dėl bendradarbiavimo 8 dalies a punktą ir 15 dalį (ginčijamo sprendimo 126–128 konstatuojamosios dalys).

6 2004 m. lapkričio 9 ir 10 d. Komisija, remdamasi 2002 m. gruodžio 16 d. Tarybos Reglamento (EB) Nr. 1/2003 dėl konkurencijos taisyklių, nustatytų [SESV 101] ir [SESV 102] straipsniuose, įgyvendinimo (OL 2003, L 1, p. 1, 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 2 t., p. 205) 20 straipsnio 4 dalimi, atliko netikėtus patikrinimus įvairių bendrovių ir nacionalinių profesinių asociacijų, veikiančių vonios kambario įrangos srityje, patalpose (ginčijamo sprendimo 129 konstatuojamoji dalis).

7 2004 m. lapkričio 15 ir 19 d. *Grohe Beteiligungs GmbH* ir jos dukterinės įmonės bei *American Standard Inc*. (toliau – *Ideal Standard*) ir jos dukterinės įmonės atitinkamai pateikė prašymus atleisti nuo baudų pagal 2002 m. pranešimą dėl bendradarbiavimo arba, jei tas prašymas nebūtų patenkintas, sumažinti jų dydį (ginčijamo sprendimo 131 ir 132 konstatuojamosios dalys).

8 Laikotarpiu nuo 2005 m. lapkričio 15 d. iki 2006 m. gegužės 16 d. Komisija, remdamasi Reglamento Nr. 1/2003 18 straipsniu, įvairioms bendrovėms ir vonios kambario įrangos sektoriuje veikiančioms asociacijoms, įskaitant ieškovę, pateikė prašymus suteikti informacijos (ginčijamo sprendimo 133 konstatuojamoji dalis).

9 2006 m. sausio 17 ir 19 d. *Roca SARL* ir *Hansa Metallwerke AG* bei jos dukterinės įmonės atitinkamai pateikė prašymus atleisti nuo baudos pagal 2002 m. pranešimą dėl bendradarbiavimo arba, jei toks prašymas nebūtų patenkintas, sumažinti tų baudų dydį. 2006 m. sausio 20 d. ieškovė taip pat paprašė atleisti ją nuo baudos arba, nepatenkinus tokio prašymo, sumažinti šios dydį (ginčijamo sprendimo 135–138 konstatuojamosios dalys).

10 2007 m. kovo 26 d. Komisija priėmė pranešimą apie kaltinimus, apie kurį buvo pranešta ieškovei (ginčijamo sprendimo 139 konstatuojamoji dalis).

11 2007 m. lapkričio 12–14 d. buvo vykdoma apklausa, kurioje dalyvavo ieškovė (ginčijamo sprendimo 143 konstatuojamoji dalis).

12 2009 m. liepos 9 d. Komisija įvairioms bendrovėms, tarp jų ir ieškovei, išsiuntė raštą, kuriame išdėstytos faktinės aplinkybės, ir atkreipė jų dėmesį į tam tikrus įrodymus, kuriais numato remtis priimdama galutinį sprendimą (ginčijamo sprendimo 147 ir 148 konstatuojamosios dalys).

13 Nuo 2009 m. birželio 19 d. iki 2010 m. kovo 8 d. Komisija, remdamasi Reglamento Nr. 1/2003 18 straipsniu, įvairioms bendrovėms, tarp jų ir ieškovei, išsiuntė prašymus suteikti papildomos informacijos (ginčijamo sprendimo 149–151 konstatuojamosios dalys).

14 2010 m. birželio 23 d. Komisija priėmė ginčijamą sprendimą.

15 Ginčijamame sprendime Komisija pirmiausia nusprendė, kad šio sprendimo 2 punkte nurodyti veiksmai buvo bendro plano dalis, kuriuo siekta riboti konkurenciją tarp ginčijamo sprendimo adresatų, ir turėjo vieno ir tęstinio pažeidimo, apimančio tris šio sprendimo 3 punkte nurodytus prekių pogrupius ir Belgijos, Vokietijos, Prancūzijos, Italijos, Nyderlandų ir Austrijos teritorijas, požymių (ginčijamo sprendimo 778 ir 793 konstatuojamosios dalys) (toliau – nustatytas pažeidimas). Šiuo klausimu ji pažymėjo, kad minėtas elgesys atitiko pasikartojantį modelį visose šešiose valstybėse narėse, dėl kurių Komisija atliko tyrimą (ginčijamo sprendimo 778 ir 793 konstatuojamosios dalys). Ji taip pat nustatė nacionalines profesines organizacijas dėl visų trijų šio sprendimo 3 punkte nurodytų prekių pogrupių, kurias pavadino „koordinavimo organizacijomis“, nacionalines profesines asociacijas, vienijančias narius, kurių veikla apėmė bent du iš šių trijų prekių pogrupių, kurias pavadino „daugiaprekėmis asociacijomis“, ir specializuotas asociacijas, vienijančias narius, kurių veikla apėmė vieną iš šių trijų prekių pogrupių (ginčijamo sprendimo 796 ir 798 konstatuojamoji dalis). Galiausiai ji konstatavo, kad buvo centrinė įmonių grupė, kuri dalyvavo kartelyje skirtingose valstybėse narėse per koordinavimo organizacijas ir daugiaprekes asociacijas (ginčijamo sprendimo 796 ir 797 konstatuojamosios dalys).

16 Dėl ieškovės dalyvavimo darant konstatuotą pažeidimą Komisija pabrėžė, kad nors ieškovė yra armatūros gamintoja, jai vis tiek buvo žinoma apie įvairias su konstatuotu pažeidimu susijusių prekių gamas, nes ji dalyvavo slaptuose koordinavimo organizacijų *Arbeitskreis Sanitärindustrie* (toliau – ASI) Austrijoje ir *IndustrieForum Sanitär* Vokietijoje susitikimuose (ginčijamo sprendimo 872 konstatuojamoji dalis). Vis dėlto, kiek tai susiję su kartelio geografine apimtimi, Komisija nusprendė, kad ieškovė visko negalėjo žinoti ir kad ji žinojo tik apie neteisėtus veiksmus Vokietijoje ir Austrijoje, kiek tai susiję su jos dalyvavimu dviejų minėtų koordinavimo organizacijų ir Vokietijoje veikiančios armatūros srityje besispecializuojančios asociacijos *Arbeitsgemeinschaft Sanitärindustrie* (toliau – AGSI) susitikimuose (ginčijamo sprendimo 873 konstatuojamoji dalis).

17 Antra, nustatydama kiekvienai įmonei skirtos baudos dydį Komisija rėmėsi Pagal Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalies a punktą skirtų baudų apskaičiavimo gairėmis (OL C 210, 2006, p. 2, toliau – 2006 m. baudų apskaičiavimo gairės) (ginčijamo sprendimo 1184 konstatuojamoji dalis).

18 Visų pirma Komisija nustatė bazinį baudos dydį. Šiuo tikslu ji ginčijamame sprendime pabrėžė, kad kiekvienos įmonės atveju tas skaičiavimas grindžiamas jų pardavimo apimtimi kiekvienoje valstybėje narėje, kuri padauginta iš kiekvienoje valstybėje narėje konstatuoto pažeidimo darymo metų skaičiaus, ir dėl kiekvieno nagrinėjamo prekių pogrupio, kad būtų atsižvelgta į tai, kad tam tikros įmonės veiklą vykdo tik tam tikrose valstybėse narėse, arba į tai, kad jų veikla susijusi tik su vienu iš trijų šio sprendimo 3 punkte nurodytu prekių pogrupiu (ginčijamo sprendimo 1197 konstatuojamoji dalis).

19 Nurodžiusi tokį patikslinimą, Komisija nustatė 15 % dydžio dauginimo koeficientą už konstatuoto pažeidimo sunkumą, kaip tai suprantama pagal 2006 m. baudų apskaičiavimo gairių 20–23 punktus. Šiuo tikslu ji atsižvelgė į keturis to pažeidimo vertinimo kriterijus, t. y. į jo pobūdį, sudėtines rinkos dalis, geografinę apimtį ir įgyvendinimą (ginčijamo sprendimo 1210–1220 konstatuojamosiose dalyse).

20 Be to, Komisija, remdamasi 2006 m. baudų apskaičiavimo gairių 24 punktu, nustatė koeficientą, kuris turi būti taikomas ieškovei skirtos baudos baziniam dydžiui už konstatuoto pažeidimo trukmę ir kuris yra 6,66 Vokietijos atveju, nes ieškovė joje darė konstatuotą pažeidimą nuo 1998 m. kovo 6 d. iki 2004 m. lapkričio 9 d., ir 3,66 Austrijos atveju, nes ieškovė joje darė konstatuotą pažeidimą nuo 2001 m. kovo 2 d. iki 2004 m. lapkričio 9 d. (ginčijamo sprendimo 1223 konstatuojamoji dalis).

21 Galiausiai Komisija, remdamasi 2006 m. baudų apskaičiavimo gairių 25 punktu ir siekdama atgrasyti aptariamas įmones nuo dalyvavimo horizontaliuosiuose su kainų nustatymu susijusiuose susitarimuose, kurie panašūs į ginčijamame sprendime nagrinėjamus susitarimus, bei atsižvelgusi į keturis šio sprendimo 19 punkte nurodytus vertinimo kriterijus, nusprendė padidinti bazinį baudos dydį ir pridėti 15 % papildomą sumą (ginčijamo sprendimo 1224 ir 1225 konstatuojamosios dalys).

22 Todėl nustatytas ieškovei skirtos baudos bazinis dydis buvo [konfidencialu] [1] eurų (ginčijamo sprendimo 1226 konstatuojamoji dalis).

23 Antra, Komisija išnagrinėjo, ar yra sunkinančių arba lengvinančių aplinkybių, kuriomis būtų galima pagrįsti bazinio baudos dydžio patikslinimą. Ieškovės atveju ji nenustatė jokios sunkinančios ar lengvinančios aplinkybės.

24 Trečia, kad nustatytų skirtinos baudos dydį, Komisija, remdamasi Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalimi, pritaikė 10 % nuo visos apyvartos per paskutinius ūkinius metus ribą (toliau – 10 % riba). Ieškovei skirtos baudos dydis pritaikius 10 % ribą buvo 12 517 671 euras (ginčijamo sprendimo 1261 ir 1264 konstatuojamosios dalys).

25 Ketvirta, Komisija patvirtino, kad ieškovė neturi teisės į baudos sumažinimą pagal 2002 m. pranešimą dėl bendradarbiavimo, nes jos pateikti įrodymai negalėjo būti pripažinti turinčiais didelės papildomosios vertės, kaip nurodyta to pranešimo 21 dalyje (ginčijamo sprendimo 1304 konstatuojamoji dalis).

26 Atsižvelgusi į tai, kas išdėstyta, ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 2 dalyje Komisija konstatavo, kad ieškovė pažeidė SESV 101 straipsnį ir EEE susitarimo 53 straipsnį, nes nuo 1998 m. kovo 6 d. iki 2004 m. lapkričio 9 d. dalyvavo darant tęstinį pažeidimą arba derino veiksmus vonios kambario įrangos sektoriuje Vokietijoje ir Austrijos teritorijoje.

27 Už šį konstatuotą pažeidimą ginčijamo sprendimo 2 straipsnio 6 dalyje Komisija ieškovei skyrė 12 517 671 euro baudą.

1 — Neskelbiami konfidencialūs duomenys.

28 Ginčijamo sprendimo 3 straipsnyje Komisija to sprendimo 1 straipsnyje nurodytoms įmonėms nurodė, pirma, nutraukti konstatuotą pažeidimą, jei to dar nepadarė, ir, antra, nuo šiol nebekartoti ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje aprašytų veiksmų ir bet kokių veiksmų, kurių tikslas ar poveikis yra toks pat arba panašus.

29 Ginčijamo sprendimo 4 straipsnyje išvardytos ginčijamo sprendimo adresatės, tarp kurių nurodyta ir ieškovė.

Procesas ir šalių reikalavimai

30 2010 m. rugsėjo 8 d. Bendrojo Teismo kanceliarijoje gautu pareiškimu ieškovė pareiškė šį ieškinį.

31 Pareiškimu, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2010 m. spalio 14 d., Europos Sąjungos Taryba pateikė prašymą leisti įstoti į bylą palaikyti Komisijos reikalavimų. 2011 m. kovo 8 d. nutartimi Bendrojo Teismo ketvirtosios kolegijos pirmininkas patenkino šį prašymą.

32 2011 m. balandžio 7 d. Taryba pateikė savo įstojimo į bylą paaiškinimus. Bylos šalys pateikė savo pastabas dėl šių paaiškinimų.

33 Susipažinęs su teisėjo pranešėjo pranešimu, Bendrasis Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį ir, taikydamas proceso organizavimo priemones pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 64 straipsnį, ieškovei pateikė klausimus raštu. Į šiuos klausimus ieškovė atsakė per nustatytą terminą 2012 m. sausio 30 d. raštu.

34 Per 2012 m. vasario 29 d. teismo posėdį šalys pateikė savo paaiškinimus žodžiu ir atsakė į Bendrojo Teismo pateiktus klausimus.

35 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą, kiek jis su ja susijęs,

— nepatenkinus šio prašymo, sumažinti jai skirtą baudą,

— priteisti iš Europos Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

36 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

37 Taryba Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti prieštaravimą dėl Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 3 dalies teisėtumo,

— tinkamai išspręsti bylinėjimosi išlaidų klausimą.

Dėl teisės

38 Visų pirma reikia priminti, kad Europos Sąjungos teismo vykdoma Komisijos priimtų sprendimų, kuriais baudžiama už konkurencijos teisės pažeidimus, teisminė kontrolė grindžiama SESV 263 straipsnyje numatyta teisėtumo kontrole, kuri papildoma, jei pateikiamas toks prašymas,

neribota jurisdikcija, kuri tam teismui suteikiama Reglamento Nr. 1/2003 31 straipsniu, kaip nustatyta SESV 261 straipsnyje (šiuo klausimu žr. 2011 m. gruodžio 8 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Chalkor prieš Komisiją*, C-386/10 P, Rink. p. I-13085, 53, 63 ir 64 punktus). Pasinaudodamas šia jurisdikcija teismas gali ne tik paprasčiausia patikrinti skirtos sankcijos teisėtumą, bet ir pakeisti Komisijos vertinimą savo atliktu vertinimu, o dėl tos priežasties, jei reikia, panaikinti, sumažinti arba padidinti baudos arba periodinės baudos dydį (žr. 2011 m. gruodžio 8 d. Teisingumo Teismo sprendimo *KME ir kt. prieš Komisiją*, C-272/09 P, Rink. p. I-12789, 103 punktą ir nurodytą teismo praktiką; šiuo klausimu žr. 2011 m. spalio 5 d. Bendrojo Teismo sprendimą *Romana Tabacchi prieš Komisiją*, T-11/06, Rink. p. II-6681, 265 punktą).

39 Šioje byloje yra aišku, kad ieškinyje ieškovė Bendrajam Teismui pateikė du pirmuosius reikalavimus, susijusius, pirma, su ginčijamo sprendimu panaikinimu tiek, kiek jis su ja susijęs, ir, antra, jei tas prašymas nebūtų patenkintas, kad jai skirtos baudos suma būtų sumažinta.

40 Beje, reikia pažymėti, kad atsiliepime į ieškinį Komisija teigia, kad iš esmės pirmasis reikalavimas yra nepriimtinas, nes ieškinyje jis nepagrįstas jokiu pagrindu.

41 Atsižvelgęs į teismų praktiką ir išdėstytus argumentus, Bendrasis Teismas visų pirma išnagrinės pirmojo ieškinyje pateikto reikalavimo priimtinumą. Antra, vykdydamas ginčijamo sprendimo teisėtumo kontrolę, jis išnagrinės pateiktų pagrindinių reikalavimų dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo iš dalies pagrįstumą ir, trečia, papildomai pateiktų reikalavimų, kad Bendrasis Teismas iš esmės pasinaudotų neribota jurisdikcija ir pakeistų sprendimą sumažindamas ieškovei Komisijos skirtos baudos dydį, pagrįstumą.

I – *Dėl priimtinumo*

42 Komisija teigia, kad iš esmės pirmasis reikalavimas yra nepriimtinas, nes ieškovės pateikti pagrindai susiję tik su baudos dydžio sumažinimu. Be to, ji mano, kad ieškovės bandymas ištaisyti ieškinio motyvavimo trūkumus dublike turi būti atmestas kaip pavėluotas.

43 Ieškovė iš esmės atsikerta, kad remiantis ieškinyje nurodytomis faktinėmis aplinkybėmis reikia daryti išvadą, kad ginčijamas sprendimas turi būti panaikintas. Be to, dublike ji patikslina, kad panaikinimas išplaukia iš to, kad ji nedalyvavo darant konstatuotą pažeidimą, nes, kaip ginčijamo sprendimo 873 konstatuojamojoje dalyje nusprendė Komisija, nežinojo apie to pažeidimo geografinę apimtį, t. y. šešias valstybes nares.

44 Visų pirma, kiek tai susiję su pirmojo reikalavimo priimtinumo vertinimu, reikia priminti, kad, remiantis nusistovėjusia teismų praktika, kai ieškovas nepateikia jokio pagrindo reikalavimui pagrįsti, Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punkte nustatyta sąlyga, kad turi būti pateikta pagrindų, kuriais remiamasi, santrauka, yra neįvykdyta, todėl tas reikalavimas turi būti atmestas kaip nepriimtinas (šiuo klausimu žr. 1998 m. gegužės 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Metsä-Serla ir kt. prieš Komisiją*, T-339/94-T-342/94, Rink. p. II-1727, 62 punktą ir 2004 m. kovo 23 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Theodorakis prieš Tarybą*, T-310/02, Rink. VT p. I-A-95 ir II-427, 21 ir 22 punktus).

45 Beje, taip pat remiantis nusistovėjusia teismų praktika, nors reikia pripažinti, kad ieškinio pagrindų išdėstymas nesusijęs su terminologija ir Procedūros reglamento išvardijimu ir kad šių pagrindų išdėstymo gali pakakti veikiau dėl jų esmės, o ne dėl teisinės kvalifikacijos, vis dėlto tie pagrindai privalo pakankamai aiškiai išplaukti iš paties ieškinio (1993 m. balandžio 28 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *De Hoe prieš Komisiją*, T-85/92, Rink. p. II-523, 21 punktas ir 2012 m. sausio 20 d. Bendrojo Teismo nutarties *Groupe Partouche prieš Komisiją*, T-315/10, 20 punktas; 2012 m. spalio 25 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Arbos prieš Komisiją*, T-161/06, 22 punktas).

46 Tam kad būtų galima šioje byloje priimti sprendimą dėl pirmojo reikalavimo priimtinumo, reikia, kaip nurodyta šio sprendimo 44 ir 45 punktuose minėtoje teismų praktikoje, patikrinti, ar ieškovė nurodė pagrindus ir bent jau glaustai išdėstė faktines ir teisines aplinkybes, kuriomis grindžiami kaltinimai, kuriais iš esmės grindžiamas tas reikalavimas.

47 Dėl šio aspekto reikia pažymėti, kad ieškiniui pagrįsti ieškovė nurodo aštuonis pagrindus. Pirmasis pagrindas iš esmės susijęs su vertinimo klaidomis atsižvelgiant į Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 3 dalį dėl jai inkriminuojamo pažeidimo konstatavimo ir skirtos baudos dydžio; antrasis pagrindas susijęs su Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 3 dalies pažeidimu dėl to paties reglamento 23 straipsnio 2 dalyje numatytos 10 % ribos taikymo; trečiasis pagrindas susijęs su neatsižvelgimu į individualų ieškovės dalyvavimą darant konstatuotą pažeidimą, taip pažeidžiant vienodo požiūrio principą; ketvirtasis pagrindas susijęs su neatsižvelgimu į ankstesnius Komisijos sprendimus, taip pažeidžiant vienodo požiūrio principą; penktasis ieškinio pagrindas susijęs su neatsižvelgimu į ribotus ieškovės ekonominius pajėgumus, taip pažeidžiant proporcingumo principą; šeštasis pagrindas susijęs su negaliojimo atgaline data principo pažeidimu dėl 2006 m. baudų apskaičiavimo gairių, kuriose numatytas griežtesnis baudų skaičiavimo metodas, nei numatyta Baudų, skiriamų pagal Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalį ir EAPB sutarties 65 straipsnio 5 dalį, nustatymo metodo gairėse (OL C 9, 1998, p. 3; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k. 8 sk., 1 t., p. 171, toliau – 1998 m. baudų nustatymo metodo gairės), taikymo veiksmams iki jų priėmimo; septintasis pagrindas susiję su tuo, kad Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 3 dalimi pažeidžiamas aiškumo principas, ir aštuntasis pagrindas susijęs su 2006 m. baudų apskaičiavimo gairių neteisėtumu, nes pagal jas Komisijai suteikiama per didelė diskrecija. Pastarieji du pagrindai yra prieštaravimas dėl teisėtumo.

48 Reikia konstatuoti, kad ieškovė pateikė šiuos aštuonis pagrindus, tačiau nepasirūpino patikslinti, kurį iš dviejų pirmųjų reikalavimų jais grindžia.

49 Vis dėlto reikia pažymėti, kad, išskyrus trečiąjį pagrindą, kuris, kiek tai iš esmės susiję su prašymu, kad Bendrasis Teismas pakeistų ieškovei skirtos baudos dydžio skaičiavimo parametrus atsižvelgdamas į jos konkrečią situaciją, palyginti su kitų dalyvių padėtimi, pateiktas antrajam reikalavimui pagrįsti, pirmuoju, antruoju, ketvirtuoju ir penktuoju pagrindais iš esmės siekiama, kad Bendrasis Teismas nuspręstų, jog neatsižvelgusi į įvairias aplinkybes, apibūdinančias ieškovės dalyvavimą darant konstatuotą pažeidimą, Komisija padarė įvairių vertinimo klaidų, dėl kurių ginčijamas sprendimas tampa neteisėtas, ir teismas turėtų jį panaikinti arba bent sumažinti ieškovei skirtos baudos dydį. Dėl šeštojo pagrindo reikia pažymėti, kad remdamasi negaliojimo atgal principo pažeidimu dėl 2066 m. baudų apskaičiavimo gairių taikymo ieškovei inkriminuojamiems veiksmams, kurie vykdyti iki tų gairių priėmimo, ieškovė iš esmės prašo Bendrojo teismo konstatuoti, kad ginčijamame sprendime Komisijos taikytas baudos dydžio apskaičiavimo metodas yra neteisėtas, todėl į tai atsižvelgdamas Bendrasis Teismas turėtų panaikinti ginčijamą sprendimą ar bent sumažinti ieškovei skirtos baudos dydį, nes jei Komisija būtų taikiusi 1998 m. baudų nustatymo metodo gaires, tos baudos dydis būtų buvęs daug mažesnis. Dėl septintojo ir aštuntojo pagrindų reikia konstatuoti, kad pateikdama prieštaravimą dėl teisėtumo dėl Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 3 dalies ir dėl 2006 m. baudų apskaičiavimo gairių ieškovė siekia įrodyti, kad ginčijamas sprendimas neteisėtas tiek, kiek apskaičiuojant jai skirtos baudos dydį jame buvo remiamasi tuo straipsniu ir minėtomis baudų apskaičiavimo gairėmis, todėl į tai atsižvelgdamas Bendrasis Teismas turėtų panaikinti ginčijamą sprendimą ar bent sumažinti jai skirtos baudos dydį.

50 Remiantis išdėstytais argumentais darytina išvada, kad, išskyrus trečiąjį pagrindą, kiti pagrindai ieškinyje buvo pateikti ir pirmajam reikalavimui pagrįsti. Todėl, priešingai, nei teigia Komisija, reikia pripažinti, kad pirmasis reikalavimas yra priimtinas.

51 Antra, dėl dublike ieškovės išdėstytų argumentų, kuriais jis siekia įrodyti, kad nedalyvavo darant vieną ir tęstinį šešias valstybes nares apimantį pažeidimą, priimtinumo reikia priminti, kad, remiantis kartu skaitomomis Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punkto ir 48 straipsnio 2 dalies nuostatomis, darytina išvada, jog ieškinyje turi būti nurodytas bylos dalykas ir teisinių pagrindų, kuriais

remiamasi, santrauka, o vykstant procesui negalima pateikti naujų pagrindų, išskyrus tuos atvejus, kai jie pagrindžiami teisinėmis arba faktinėmis aplinkybėmis, kurios tapo žinomos vykstant procesui. Tačiau pagrindas, kuriuo išplečiamas anksčiau tiesiogiai ar netiesiogiai ieškinyje nurodytas pagrindas ir kuris glaudžiai su juo susijęs, turi būti pripažintas priimtinu (žr. 2008 m. birželio 26 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Alferink ir kt. prieš Komisiją*, T-94/98, Rink. p. II-1125, 38 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

52 Šiuo atveju, kiek tai susiję su konstatuoto pažeidimo geografine apimtimi, Bendrasis Teismas pažymi, kad ieškovė ieškinyje du kartus (grįsdama pirmąjį ir trečiąjį pagrindus) kaltina Komisiją, kad ji padarė vertinimo klaidą, kai apskaičiavo jai skirtinos baudos dydį, nes pritaikė tuos pačius kriterijus, kurie buvo panaudoti įmonėms, žinojusioms apie visą konstatuotą pažeidimą, nors ginčijamo sprendimo 873 konstatuojamojoje dalyje Komisija pripažino, kad ieškovės žinios apie to pažeidimo geografinę apimtį apsiribojo tik dviem valstybėmis narėmis (Vokietija ir Austrija) iš šešių valstybių narių, kuriose darytas tas pažeidimas. Taigi ieškovė du kartus teigė, kad jos dalyvavimas darant pažeidimą apsiribojo tik šių dviejų valstybių narių teritorija.

53 Tačiau dėl kitų esminių konstatuoto pažeidimo savybių reikia pažymėti, kad ieškinyje ieškovė neginčijo tų savybių, būtent aplinkybės, kad aptariamas pažeidimas susijęs su trimis šio sprendimo 3 punkte susijusiais prekių pogrupiais; ji apsiribojo teiginiu, kad veikė tik vieno iš šių trijų pogrupių rinkoje.

54 Atsižvelgiant į išdėstytus teiginius reikia pripažinti, kad dublike ieškovės išdėstyti argumentai, kuriais ginčijama konstatuoto pažeidimo geografinė apimtis, yra ieškinyje suformuluoto kaltinimo išplėtojimas, todėl jie turi būti pripažinti priimtinais. Beje, dėl kitų dublike išplėtotų argumentų, kuriais siekiama paneigti kitas esmines konstatuoto pažeidimo savybes, reikia pažymėti, kad jie nėra ieškinyje suformuluoto kaltinimo išplėtojimas, ir, atsižvelgiant į tai, kad buvo pateikti pavėluotai, turi būti pripažinti nepriimtinais.

II – *Dėl esmės*

55 Kaip pažymėta šio sprendimo 49 punkte, ieškovė pateikia aštuonis pagrindus ieškiniui pagrįsti. Pirmasis, antrasis, ketvirtasis, penktasis ir šeštasis ieškinio pagrindai pateikti siekiant pagrįsti tiek reikalavimus dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo iš dalies, tiek reikalavimus, kad Bendrasis Teismas sumažintų ieškovei skirtos baudos dydį (pirmasis ir antrasis reikalavimai). Trečiasis ieškinio pagrindas pateiktas tik siekiant pagrįsti reikalavimą, kad Bendrasis Teismas sumažintų minėtos baudos dydį (antrasis reikalavimas). Septintąjį ir aštuntąjį ieškinio pagrindus reikia laikyti prieštaravimais dėl teisėtumo, kaip tai išplaukia iš to paties punkto.

56 Todėl visų pirma reikia išnagrinėti abu prieštaravimus dėl teisėtumo, išdėstytus septintajame ir aštuntajame ieškinio pagrinduose. Antra, kaip pažymėta šio sprendimo 41 punkte, bus išnagrinėti, pirma, reikalavimai dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo iš dalies ir, antra, reikalavimai, kad Bendrasis Teismas pasinaudotų neribota jurisdikcija ir sumažintų skirtos baudos sumą.

A – *Dėl prieštaravimų dėl teisėtumo*

1. Dėl prieštaravimo, susijusio su Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 3 dalies teisėtumu

57 Ieškovė iš esmės teigia, kiek tai susiję su prieštaravimu dėl Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 3 dalies teisėtumo (toliau – pirmasis prieštaravimas dėl teisėtumo), kad tuo straipsniu, kuriuo ir grindžiamas ginčijamas sprendimas, pažeidžiamas „aiškumo principas“, nes tame straipsnyje nurodytas tik pažeidimo sunkumas ir trukmė kaip kriterijai, kuriais remiantis skaičiuojamas baudos dydis, tačiau šios sąvokos tiksliau neapibrėžtos, o tai reiškia, kad Komisija turi beveik neribotą diskreciją, kiek tai susiję su baudos dydžio nustatymu.

58 Komisija, kuriai pritaria Taryba, prieštarauja ieškovės argumentams, kuriuos ši pateikė pirmajam prieštaravimui dėl teisėtumo pagrįsti.

59 Kadangi ieškovė šiuo atveju nurodo „aiškumo principo“ pažeidimą, reikia konstatuoti, kad teigdama, jog pažeidimo sunkumo ir trukmės sąvokos yra nepakankamai aiškios, ji iš esmės kalba apie bausmių teisėtumo ir teisinio saugumo principų pažeidimą (šiuo klausimu žr. 2011 m. kovo 29 d. Teisingumo Teismo sprendimo *ThyssenKrupp Nirosta prieš Komisiją*, C-352/09 P, Rink. p. I-2359, 80 punktą). Būtent atsižvelgiant į šiuos du principus reikia išnagrinėti pirmąjį prieštaravimą dėl teisėtumo.

60 Šiuo klausimu remiantis teismų praktika darytina išvada, kad bausmių teisėtumo principas, kuris nustatytas Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (OL C 83, 2010, p. 389) 49 straipsnyje ir įtvirtintas būtent 1950 m. Romoje pasirašytos Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (toliau – EŽTK) 7 straipsnyje, yra susijęs su teisinio saugumo principu, pagal kurį reikalaujama, kad Europos Sąjungos teisės aktuose būtų aiškiai apibrėžti pažeidimai ir sankcijos (žr. šio sprendimo 60 punkte minėto Sprendimo *ThyssenKrupp Nirosta prieš Komisiją* 80 punktą ir nurodytą teismo praktiką; šiuo klausimu taip pat žr. 2006 m. balandžio 5 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Degussa prieš Komisiją*, T-279/02, Rink. p. II-897, 66 punktą ir 2010 m. gegužės 19 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Wieland-Werke ir kt. prieš Komisiją*, T-11/05, neskelbiamo Rinkinyje, 58 punktą).

61 Be to, pagal teisinio saugumo principą reikalaujama, kad tokiais teisės aktais suinteresuotiesiems asmenims būtų leista tiksliai žinoti jais nustatytų pareigų turinį, kad tie asmenys galėtų aiškiai žinoti savo teises ir pareigas bei atitinkamai imtis veiksmų (šio sprendimo 59 punkte minėto Teisingumo Teismo sprendimo *ThyssenKrupp Nirosta prieš Komisiją* 81 punktas ir nurodyta teismo praktika).

62 Tam, kad būtų įvykdyti bausmių teisėtumo ir teisinio saugumo principų reikalavimai, nereikalaujama, kad teisės aktai, kurių pagrindu skiriamos sankcijos, būtų suformuluoti taip tiksliai, kad būtų galima visiškai užtikrintai numatyti galimas jų pažeidimo pasekmes. Neapibrėžtos tam tikros nuostatos sąvokos nebūtinai lemia šių dviejų principų pažeidimą, o tai, kad įstatymas suteikia tam tikrą diskreciją, savaime nepažeidžia nuspėjamumo reikalavimo, jei yra pakankamai aiškiai nustatyta naudojimosi diskrecija apimtis ir sąlygos (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 60 punkte minėto Sprendimo *Degussa prieš Komisiją* 71 punktą ir šio sprendimo 60 punkte minėto Sprendimo *Wieland-Werke ir kt. prieš Komisiją* 62 ir 63 punktus).

63 Šiuo klausimu Teisingumo Teismas nusprendė, kad įstatymo aiškumas vertinamas atsižvelgiant ne tik į nagrinėjamo nuostatos formuluotę, bet ir į nusistovėjusioje bei paskelbtoje teismų praktikoje pateiktus išaiškinimus (2008 m. gegužės 22 d. Sprendimo *Evonik Degussa prieš Komisiją,* C-266/06 P, neskelbiamo Rinkinyje, 40 punktas). Šiuo klausimu jis taip pat pabrėžė, kad teismų praktikoje nustatytus kriterijus dėl baudų dydžio apskaičiavimo metodo konkurencijos teisėje Komisija perėmė rengdama gaires ir kad remdamasi tais kriterijais ji galėjo išplėtoti žinomą ir prieinamą sprendimų praktiką (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Evonik Degussa prieš Komisiją* 61 punktą).

64 Dėl Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 3 dalies galiojimo atsižvelgiant į į bausmių teisėtumo ir teisinio saugumo principus būtina priminti, kad Bendrasis Teismas jau yra nusprendęs dėl iš esmės panašių argumentų, kuriuos pateikė ieškovė pirmajam prieštaravimui dėl teisėtumo pagrįsti, kad to straipsnio 2 ir 3 dalys, kurios turi būti aiškinamos kartu, nes jomis ribojama Komisijos diskrecija, atitinka reikalavimus, kylančius iš minėtų bausmių teisėtumo ir teisinio saugumo principų (šio sprendimo 60 punkte minėto Sprendimo *Wieland-Werke ir kt. prieš Komisiją* 63–72 punktai).

65 Atsižvelgiant į visus išdėstytus argumentus, pirmąjį prieštaravimą dėl teisėtumo reikia atmesti kaip nepagrįstą.

2. Dėl prieštaravimo, susijusio su 2006 m. baudų apskaičiavimo gairių teisėtumu

66 Remiantis ieškiniu ir 2012 m. sausio 30 d. raštu darytina išvada, kad nurodydama prieštaravimą dėl 2006 m. baudų apskaičiavimo gairių teisėtumo (toliau – antrasis prieštaravimas dėl teisėtumo) ieškovė teigia, kad tos gairės, būtent jų 35 ir 37 punktai, yra neteisėtos, nes atsižvelgiant į pagal jas Komisijai suteikiamą beveik neribotą diskreciją, jomis pažeidžiami bausmių teisėtumo ir teisinio saugumo principai.

67 Komisija neigia ieškovės išdėstytus argumentus antrajam prieštaravimui dėl teisėtumo pagrįsti.

68 Šiuo klausimu visų pirma reikia priminti, kad, remiantis teismų praktika, Komisija, priėmusi gaires, iš esmės siekia užtikrinti bausmių teisėtumo principo laikymąsi. Dėl šio aspekto reikia pažymėti, kad gairėse bendrai ir abstrakčiai nustatytas metodas, kurio Komisija įsipareigojo laikytis nustatydama baudų dydį, todėl jomis užtikrinamas įmonių teisinis saugumas (2005 m. birželio 28 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P ir C-213/02 P, Rink. p. I-5425, 211 ir 213 punktai).

69 Antra, iš 2006 m. baudų apskaičiavimo gairių 2 punkto išplaukia, kad jų priėmimas patenka į Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 ir 3 dalių teisinio reguliavimo sritį. Reikia prisiminti, kad šio sprendimo 59–64 punktuose buvo įrodyta, jog šis straipsnis atitinka reikalavimus, kylančius iš bausmių teisėtumo ir teisinio saugumo principų.

70 Trečia, reikia pabrėžti, kad priėmusi 2006 m. baudų apskaičiavimo gaires Komisija neviršijo diskrecijos, kuri jai suteikta pagal Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 ir 3 dalis (šiuo klausimu ir pagal analogiją žr. šio sprendimo 68 punkte minėto Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją* 250 punktą).

71 Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad nustatydama baudos dydį Komisija atsižvelgia į pažeidimo sunkumą ir trukmę. 2006 m. baudų apskaičiavimo gairių 19 punkte nustatyta, kad bazinis baudos dydis priklauso nuo pardavimo vertės dalies, apskaičiuotos remiantis pažeidimo sunkumu, padaugintos iš pažeidimo metų skaičiaus.

72 Dėl atsižvelgimo į pažeidimo sunkumą 2006 m. baudų apskaičiavimo gairių 21–23 punktuose pasakyta, kad nustatyta pardavimo vertės dalis, į kurią bus atsižvelgiama (toliau – „pažeidimo sunkumo“ koeficientas), sieks daugiausia 30 %, įvertinus kelis veiksnius, pavyzdžiui, pažeidimo pobūdį, visų susijusių šalių bendrą rinkos dalį, pažeidimo geografinę apimtį, pažeidimo įgyvendinimą (arba neįgyvendinimą), nes kainų nustatymo, rinkos pasidalijimo ir gamybos ribojimo susitarimai dėl savo pobūdžio laikomi vienu sunkiausių konkurencijos apribojimu. 2006 m. baudų apskaičiavimo gairių 25 punkte nustatyta, kad atgrasymo tikslais Komisija, atsižvelgdama į minėtus kriterijus, prie bazinio baudos dydžio prideda dalį, kuria remdamasi gali apskaičiuoti papildomą dydį (toliau – „papildomo dydžio“ koeficientas) ir kuri yra 15–25 % pardavimų vertės.

73 Dėl atsižvelgimo į pažeidimo trukmę 2006 m. baudų apskaičiavimo gairių 24 punkte numatyta, kad, pirma, pagal pardavimo vertę nustatyta suma dauginama iš dalyvavimo darant pažeidimą metų skaičiaus, ir, antra, kad trumpesnis nei šešių mėnesių laikotarpis laikomas puse metų, o ilgesni nei šešių mėnesių, bet mažiau nei vienų metų trukmės laikotarpiai laikomi metais.

74 Remiantis 2006 m. baudų apskaičiavimo gairių 27–31 punktais, bazinis baudos dydis vėliau gali būti tikslinamas siekiant atsižvelgti į sunkinančias ir lengvinančias aplinkybes ir siekiant užtikrinti pakankamai atgrasomąjį baudos poveikį. Tų gairių 34 punkte nustatyta, kad bauda taip pat gali būti sumažinta siekiant atsižvelgti į 2002 m. pranešimą dėl bendradarbiavimo.

75 2006 m. baudų apskaičiavimo gairių 32 punkte dar pažymėta, kad, remiantis Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalimi, kiekvienai darant pažeidimą dalyvavusiai įmonei ar įmonių asociacijai skiriamos baudos dydis jokiu atveju neturi viršyti 10 % nuo bendros apyvartos, pasiektos per paskutinius ūkinius metus.

76 Galiausiai, pirma, 2006 m. baudų apskaičiavimo gairių 35 punkte Komisija numatė, kad išskirtinėmis aplinkybėmis ji gali nustatydama baudos dydį atsižvelgti į įmonės nepajėgumą mokėti baudą. Priešingai, nei teigia ieškovė, šia nuostata Komisijai nesuteikiama neribota diskrecija, nes baudos dydžio sumažinimo dėl nepajėgumo mokėti baudos taikymo sąlygos toje nuostatoje labai tiksliai aprašytos. Tame punkte nustatyta, kad, viena vertus, baudos dydis negali būti mažinamas jokiu atveju tik konstatavus nepalankią ar nuostolingą finansinę padėtį; kita vertus, baudą sumažinti galima tik remiantis objektyviais įrodymais, kad baudos skyrimas sukels nepataisomą pavojų susijusios įmonės ekonominiam gyvybingumui ir visiškai nuvertins jos turtą.

77 Antra, 2006 m. baudų nustatymo gairių 37 punkte Komisija teigia, kad bylos ypatumais ar būtinybe siekti atgrasomojo poveikio konkrečioje byloje galima pagrįsti Komisijos nukrypimą nuo 2006 m. baudų nustatymo gairėse nustatytos metodikos. Kadangi šio punkto nuostatomis jai neleidžiama nesilaikyti Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 ir 3 dalyse nustatytų principų, galima daryti išvadą, kad, priešingai, nei teigia ieškovė, tomis nuostatomis Komisijai nesuteikiama beveik neribota diskrecija ir kad tuo punktu nenukryptama nuo bausmių teisėtumo principo.

78 Darytina išvada, kad priėmusi 2006 m. baudų apskaičiavimo gaires Komisija patikslino Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 ir 3 dalyse nustatytas jos diskrecijos taikymo ribas, nes tų gairių priėmimas patenka į tos nuostatos teisinio reguliavimo sritį (šio sprendimo 60 punkte minėto Sprendimo *Degussa prieš Komisiją* 82 punktas), ir nepažeidė bausmių teisėtumo principo, o prisidėjo prie jo laikymosi.

79 Atsižvelgiant į visus išdėstytus argumentus, kaip nepagrįstą reikia atmesti antrąjį prieštaravimą dėl teisėtumo.

B – *Dėl pagrindinio reikalavimo dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo iš dalies*

80 Kaip buvo nurodyta šio sprendimo 49 punkte, pirmasis, antrasis, ketvirtasis, penktasis ir šeštasis ieškinio pagrindai buvo pateikti grindžiant būtent reikalavimą dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo iš dalies.

81 Kadangi Komisija ginčijamame sprendime taikė 2006 m. baudų apskaičiavimo gaires ir dėl to, kad, kaip nuspręsta šio sprendimo 78 punkte, reikia atmesti antrąjį prieštaravimą dėl teisėtumo, pirmiausia būtina išnagrinėti šeštąjį pagrindą, susijusį su negaliojimo atgaline data principo pažeidimu dėl gairių taikymo ieškovei inkriminuojamiems veiksmams, kurie buvo vykdomi anksčiau, nei priimtos tos gairės. Paskui bus išnagrinėti pirmasis, antrasis, ketvirtasis ir penktasis ieškinio pagrindai, pateikti siekiant įrodyti, kad ginčijamas sprendimas yra neteisėtas dėl įvairių Komisijos padarytų vertinimo klaidų.

1. Dėl ieškinio šeštojo pagrindo, susijusio su negaliojimo atgaline data principo pažeidimu

82 Ieškovė teigia, kad dėl to, jog kartelis susijęs su laikotarpiu nuo 1992 m. iki 2004 m., Komisija turėjo taikyti 1998 m. baudų nustatymo metodo gaires. Ji teigia, kad apskaičiuodama baudų dydį pagal 2006 m. baudų apskaičiavimo gaires Komisija pažeidė negaliojimo atgal principą. Ieškovė priduria, kad jei būtų taikytos 1998 m. baudų nustatymo metodo gairės, būtų skirta mažesnė bauda.

83 Komisija ginčija ieškovės argumentus, kuriuos ši pateikė ieškinio šeštajam pagrindui pagrįsti.

84 Dėl šio klausimo visų pirma reikia priminti, kad, remiantis nusistovėjusia teismų praktika, baudžiamosios teisės nuostatų negaliojimo atgal principas, kuris nustatytas Pagrindinių teisių chartijos 49 straipsnyje ir įtvirtintas būtent EŽTK 7 straipsnyje, kurio laikymąsi užtikrina Sąjungos teismas, suteikia galimybę prieštarauti dėl pažeidimą apibrėžiančios normos naujo aiškinimo taikymo atgaline data, jei to aiškinimo rezultato nebuvo galima protingai numatyti darant pažeidimą (šiuo klausimu ir pagal analogiją žr. 2007 m. vasario 8 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Groupe Danone prieš Komisiją*, C-3/06 P, Rink. p. I-1331, 87–89 punktus ir nurodytą teismo praktiką ir 2012 m. vasario 2 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Denki Kagaku Kogyo ir Denka Chemicals prieš Komisiją*, T-83/08, 120 punktą).

85 Antra, taip pat remiantis nusistovėjusia teismų praktika, nepaisant Reglamento Nr. 1/2003 3 straipsnio 5 dalies nuostatų, kuriose pasakyta, kad sprendimai skirti baudas už konkurencijos teisės pažeidimus nėra baudžiamojo pobūdžio, Komisija turi laikytis negaliojimo atgal principo per visas administracines procedūras, per kurias gali būti nustatytos sankcijos taikant Sutarties konkurencijos taisykles (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 68 punkte minėto Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją* 202 punktą; 84 punkte minėto Sprendimo *Denki Kagaku Kogyo ir Denka Chemicals prieš Komisiją* 122 punktą). Taip yra būtent tuo atveju, kai Komisija nusprendžia pakeisti bausmių politiką, šiuo atveju – bendrąją konkurencijos politiką baudų srityje. Iš tikrųjų toks pakeitimas, ypač jei padarytas priėmus elgesio taisykles, kaip antai baudų apskaičiavimo gaires, gali turėti poveikį, kiek tai susiję su negaliojimo atgal principu (šio sprendimo 68 punkte minėto Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją* 222 punktas).

86 Trečia, buvo nuspręsta, kad nagrinėjant, ar buvo paisoma negaliojimo atgal principo, turi būti patikrinta, ar nagrinėjamą pakeitimą buvo galima protingai numatyti darant aptariamus pažeidimus (šio sprendimo 68 punkte minėto Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją* 224 punktas). Numatymo sąvoka didele dalimi priklauso nuo nagrinėjamos nuostatos teksto turinio, nuo ja reglamentuojamos srities ir nuo adresatų skaičiaus bei jų statuso. Įstatymo nuspėjamumo reikalavimas neprieštarauja tam, kad suinteresuotasis asmuo būtų priverstas pasinaudoti specialisto patarimais, siekdamas susiklosčiusiomis aplinkybėmis tinkamai įvertinti pasekmes, kurių gali atsirasti dėl tam tikro veiksmo. Tai visų pirma taikytina verslininkams, kurie pripratę vykdydami savo veiklą elgtis labai atsargiai. Todėl iš jų galima tikėtis, kad jie ypač rūpestingai vertina savo veiklos riziką (šio sprendimo 68 punkte minėto Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją* 219 punktas).

87 Šiuo klausimu reikia priminti, kad siekiant veiksmingai taikyti iš Reglamento Nr. 1/2003 nuostatų kylančias konkurencijos taisykles Komisija privalo turėti galimybę laikydamasi to reglamento 23 straipsnio 2 dalyje nustatytos ribos bet kuriuo momentu padidinti baudas, jei tai reikalinga konkurencijos politikos įgyvendinimui užtikrinti. Darytina išvada, kad įmonės, dėl kurių buvo pradėta administracinė procedūra, per kurią gali būti skirta bauda, negali turėti teisėtų lūkesčių, jog Komisija neviršys anksčiau skirtų baudų lygio arba taikys tą patį baudų apskaičiavimo metodą; priešingai, šios įmonės privalo turėti omenyje, kad Komisija bet kuriuo atveju gali nuspręsti pakelti baudų lygį, palyginti su anksčiau taikytomis baudomis, ir padidinti jas individualiais sprendimais arba konkrečiais atvejais taikyti tokias visuotinai taikomas elgesio taisykles, kaip antai baudų apskaičiavimo gairės (šio sprendimo 84 punkte minėto Sprendimo *Groupe Danone prieš Komisiją* 90 ir 91 punktai ir šio sprendimo 68 punkte minėto Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją* 227–230 punktai).

88 Šiuo atveju, pirma, reikia priminti, kad šio sprendimo 69 ir 78 punktuose jau buvo nuspręsta, kad 2006 m. baudų apskaičiavimo gairės priimtos laikantis Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 ir 3 dalyse nustatyto teisinio reglamentavimo ir kad jomis patikslinamos toje nuostatoje nustatytos Komisijos diskrecijos ribos. Bendrasis Teismas šio sprendimo 75 punkte, be kita ko, konstatavo, kad, remiantis Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalimi, 2006 m. baudų apskaičiavimo gairių 32 punkte kiekvienai darant pažeidimą dalyvavusiai įmonei ar įmonių asociacijai skiriama galutinė bauda ribojama iki 10 % nuo bendros apyvartos, pasiektos per paskutinius ūkinius metus.

89 Antra, reikia pažymėti, kad net nesant tiesioginės nuostatos dėl periodiško 1998 m. baudų nustatymo metodo gairių atnaujinimo ieškovė, atsižvelgusi į esamą teismų praktiką, turėjo įvertinti galimybę, kad po to, kai pažeidimas buvo padarytas, Komisija galėjo nuspręsti priimti ir taikyti naujas baudų apskaičiavimo gaires (šio sprendimo 84 punkte minėto Sprendimo *Denki Kagaku Kogyo ir Denka Chemicals prieš Komisiją* 116 punktas).

90 Atsižvelgiant į visus išdėstytus argumentus reikia nuspręsti, kad 2006 m. baudų apskaičiavimo gaires, konkrečiai kalbant, jose nustatytą naują baudų apskaičiavimo metodą, jei darytume prielaidą, kad jį taikant pasekmės yra sunkesnės, palyginti su 1998 m. baudų nustatymo metodo gairėse nustatytu metodu, įmonės, kaip antai ieškovė, galėjo protingai numatyti, kai buvo daromas nagrinėjamas pažeidimas, ir kad ginčijamame sprendime taikydama 2006 m. baudų nustatymo gaires pažeidimui, padarytam iki jų priėmimo, Komisija nepažeidė negaliojimo atgal principo (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 68 punkte minėto Teisingumo Teismo sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją* 231 ir 232 punktus ir 2006 m. gegužės 18 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Archer Daniels Midland ir Archer Daniels Midland Ingredients prieš Komisiją*, C-397/03 P, Rink. p. I-4429, 25 punktą).

91 Todėl ieškinio šeštąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

2. Dėl ieškinio pirmojo pagrindo, susijusio su Komisijos padarytomis vertinimo klaidomis konstatuojant ieškovei inkriminuojamą pažeidimą ir apskaičiuojant jai skirtos baudos dydį

92 Visų pirma reikia konstatuoti, kad ieškinyje nurodytas pirmojo pagrindo pavadinimas, t. y. „atsakovė neatsižvelgia į įvairias lengvinančias aplinkybes, kurios palankios ieškovei, ir pažeidžia Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 3 dalį“, gali priversti manyti, kad ieškovė teigia, jog ginčijamas sprendimas yra neteisėtas dėl to, kad Komisija neatsižvelgia į lengvinančias aplinkybes, kurių pagrindu ji turėjo sumažinti ieškovei skirtą baudą.

93 Vis dėlto trylika aplinkybių, kuriomis remiasi ieškovė ir kurios išdėstytos taip pat trylikoje ieškinio pirmąjį pagrindą sudarančių dalių, iš esmės grindžiamos įvairiomis Komisijos padarytomis vertinimo klaidomis, iš kurių vienos susijusios su ieškovei jos inkriminuojamo pažeidimo konstatavimu (ketvirta, šešta, septinta, aštunta ir vienuolikta dalys), o kitos – su ieškovei skirtos baudos dydžio apskaičiavimu (pirma, antra, trečia, penkta, devinta, dešimta, dvylikta ir trylikta dalys).

a) Dėl vertinimo klaidų, susijusių su ieškovei inkriminuojamo pažeidimo konstatavimu

94 Visų pirma reikia išnagrinėti ieškinio pirmojo pagrindo šeštą, septintą ir aštuntą dalis, kuriomis iš esmės siekiama įrodyti, kad Komisija padarė vertinimo klaidą, nusprendusi, kad ieškovė dalyvavo darant konstatuotą pažeidimą Austrijoje, nors tariamas jos dalyvavimas darant tą pažeidimą apsiribojo Vokietija.

95 Antra, bus išnagrinėtos ieškinio pirmojo pagrindo ketvirta ir vienuolikta dalys, kuriomis iš esmės siekiama įrodyti, kad SESV 101 straipsnis buvo pritaikytas klaidingai, nes tam tikri ieškovei inkriminuojami veiksmai nėra pažeidimas pagal konkurencijos teisę.

Dėl ieškinio pirmojo pagrindo šeštos, septintos ir aštuntos dalių, susijusių su vertinimo klaida dėl ieškovės dalyvavimo darant konstatuotą pažeidimą Austrijoje.

96 Pirmiausia reikia išnagrinėti ieškinio pirmojo pagrindo septintą dalį, paskui jo šeštą ir galiausiai aštuntą dalį.

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo septintos dalies, susijusios su vertinimo klaida dėl ieškovės vykdyto Austrijoje taikytų kainų derinimo prie Vokietijoje taikomų kainų

97 Ieškovė tvirtina, kad, priešingai, nei teigia Komisija ginčijamo sprendimo 351 konstatuojamojoje dalyje, ji derino Austrijoje taikomas kainas prie Vokietijoje taikytų kainų ne pagal susitarimą su konkurentais, o savarankiškai priimto sprendimo pagrindu. Be to, ji teigia, kad šiuo tikslu Komisijos pateikti įrodymai ginčijamo sprendimo 404 išnašoje yra dar iš tų laikų, kai ji nebuvo koordinavimo organizacijos ASI narė, arba yra susiję su dušo uždangomis, t. y. su prekių, kurių ji negamino, pogrupiu.

98 Komisija ginčija ieškovės pateiktus argumentus ieškinio pirmojo pagrindo septintai daliai pagrįsti.

99 Šiuo klausimu visų pirma reikia pripažinti, kad ieškovė klaidingai supranta ginčijamo sprendimo 351 konstatuojamąją dalį taip, kad Komisijai ją kaltina derinus taikomas kainas Austrijoje su Vokietijoje taikytomis kainomis. Ginčijamo sprendimo 351 konstatuojamoji dalis iš tikrųjų yra viena iš tų konstatuojamųjų dalių, kuriose Komisija paneigė per administracinę procedūrą ieškovės pateiktus argumentus. Ieškovė teigė, kad, nepaisant jos nuolatinio dalyvavimo koordinuojančios organizacijos ASI susitikimuose nuo 2001 m., ji niekada nesinaudojo informacija apie kainas, kuria buvo keičiamasi per tuos susitikimus, ir nustatė savo kainas Austrijos rinkoje atsižvelgusi į partronuojančiosios bendrovės taikomas kainas Vokietijos rinkoje, ir kad bet kuriuo atveju pasikeitimas informacija neturėjo jokio poveikio rinkai.

100 Atsakydama į ieškovės pateiktus argumentus per administracinę procedūrą, ginčijamo sprendimo 350 konstatuojamojoje dalyje Komisija iš esmės nusprendė, kad, atsižvelgiant į ieškovės dalyvavimą koordinuojančios organizacijos ASI susitikimuose nuo 2001 m., ieškovė negalėjo tiesiogiai ar netiesiogiai neatsižvelgti į jos konkurentų atskleistą informaciją apie kainas. To sprendimo 351 konstatuojamojoje dalyje ji paaiškino, kad aplinkybė, jog kainų koordinavimas galėjo neturėti įtakos rinkai arba galutinio vartotojo kainoms, nekeičia konstatavimo, kad tas koordinavimas turėjo antikonkurencinį tikslą. Toje pačioje konstatuojamojoje dalyje Komisija pabrėžė, kad niekada netvirtino, jog ieškovė diskutavo apie Vokietijoje taikomų kainų taikymą Austrijos teritorijoje; priešingai, ji teigė, kad koordinavimo organizacijos ASI nariai diskutavo apie savo kainų politiką atsižvelgdami į jų raidą Vokietijos teritorijoje. Remiantis išdėstytais argumentais darytina išvada, kad Komisijos teiginys dėl kainų Austrijoje derinimo prie Vokietijoje taikytų kainų nėra skirtas konkrečiai ieškovei; jis apskritai susijęs su kainų koordinavimo mechanizmu, kurį taikė visi vonios kambario įrangos gamintojai koordinavimo organizacijoje ASI dar net prieš tai, kai ieškovė prie jos prisijungė. Be to, reikia priminti, kad koordinavimo organizacija ASI buvo nacionalinė profesinė asociacija, kuriai priklausė šio spendimo 3 punkte nurodytų trijų prekių pogrupių gamintojai. Todėl ieškovė netinkamai remiasi aplinkybe, kad ginčijamo sprendimo 404 išnašoje Komisijos pateikti įrodymai susiję su prekėmis, kurių ji negamina.

101 Antra, dėl kaltinimo, kad Komisija klaidingai nusprendė, jog ieškovė kainas Austrijoje derino prie Vokietijoje taikytų kainų remdamasi susitarimu su konkurentais, reikia konstatuoti, jog ieškovė tik teigia, kad toks derinimas buvo vykdomas remiantis savarankišku sprendimu, tačiau to teiginio niekaip nepagrindžia. Todėl šį kaltinimą reikia atmesti.

102 Trečia, reikia konstatuoti, kaip tai daro Komisija ginčijamo sprendimo 350 konstatuojamojoje dalyje, kad atsakyme į pranešimą apie kaltinimus ieškovė patvirtino, jog nuo 2001 m. dalyvaudama koordinavimo organizacijos susitikimuose ji taip pat keitėsi informacija apie kainų didinimą, tačiau pabrėžė, kad niekada nesinaudojo informacija apie kainas, kurią buvo gavusi per tuos susitikimus. Atsakydama į per posėdį pateiktą Bendrojo Teismo klausimą ieškovė patvirtino šį teiginį. Šis prisipažinimas dalyvavus yra, be kita ko, paremtas Komisijos teiginiais, kurie tinkamai pagrįsti tiksliais, nuosekliais ir ieškovės neginčijamais ginčijamo sprendimo 325–339 konstatuojamosiose dalyse išdėstytais įrodymais; jais patvirtinama, kad nuo 2001 m. ieškovė aktyviai dalyvavo koordinavimo

organizacijos ASI susitikimuose, per kuriuose vonios kambario įrangos gamintojai derino kainas Austrijos rinkoje. Remiantis išdėstytais argumentais darytina išvada, kad Komisija teisiškai įrodė, jog ieškovė dalyvavo antikonkurenciniuose susitarimuose dėl kainų didinimo koordinavimo.

103 Pirma, šios išvados negalima paneigti aplinkybe, kad ginčijamo sprendimo 404 išnašoje pateikta informacija, susijusi su laikotarpiu iki ieškovės prisijungimo prie koordinavimo organizacijos ASI. Šia išnaša iš tiesų siekiama pagrįsti ginčijamo sprendimo 351 konstatuojamojoje dalyje išdėstytą teiginį dėl kainų Austrijoje derinimo prie Vokietijoje taikytų kainų. Tačiau šio sprendimo 100 punkte buvo pasakyta, kad šis teiginys susijęs apskritai su kainų koordinavimo mechanizmu, kurį taikė visi vonios kambario įrangos gamintojai, priklausantys koordinavimo organizacijai ASI dar iki to momento, kai prie jos prisijungė ieškovė.

104 Antra, dėl aplinkybės, kad ieškovė neįgyvendino nagrinėjamų susitarimų, nes derino savo kainas prie Vokietijoje veikiančios patronuojančios bendrovės kainų ir nesinaudojo informacija, gauta per koordinavimo organizacijos ASI susitikimus, SESV 101 straipsnis ir EEE susitarimo 53 straipsnis nėra netaikytini.

105 Remiantis išdėstytais argumentais darytina išvada, kad ieškinio pirmojo pagrindo septintą dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo šeštos dalies, susijusios su vertinimo klaida dėl ieškovės dalyvavimo keičiantis informacija Austrijoje

106 Ieškovė teigia, kad nedalyvavo keičiantis kita slapta komercine informacija Austrijoje, išskyrus informaciją apie kainas. Šiam teiginiui pagrįsti ji aiškina, kad nė vienas ginčijamo sprendimo 387 išnašoje Komisija paminėtas dokumentas neįrodo, kad ji dalyvavo neteisėtai keičiantis informacija Austrijoje.

107 Komisija ginčija ieškovės argumentus, kuriuos ši pateikė ieškinio pirmojo pagrindo šeštai daliai pagrįsti.

108 Pirmiausia reikia konstatuoti, kad net jeigu tie argumentai būtų visiškai ar bent iš dalies pagrįsti, ginčijamame sprendime išdėstytame konstatavime dėl ieškovės dalyvavimo keičiantis slapta komercine informacija Austrijoje aptikta klaida negalėtų lemti ginčijamo sprendimo 1 straipsnio panaikinimo tiek, kiek jis susiję su ieškove. Tiesą sakant, nagrinėjant ieškinio pirmojo pagrindo septintą dalį buvo įrodyta, kad Komisija pagrįstai nusprendė, jog nuo 2001 m. kovo 2 d. iki 2004 m. lapkričio 9 d. ieškovė dalyvavo derinant kainų didinimą Austrijos rinkoje. Tačiau remiantis ginčijamo sprendimo 341 konstatuojamąja dalimi galima teigti, kad Komisija nusprendė, jog pasikeitimas informacija pagrindžia pagrindinį kainų koordinavimo mechanizmą. Ginčijamo sprendimo 395 konstatuojamoje dalyje remdamasi būtent kainų didinimo koordinavimo mechanizmu Komisija nusprendė, kad egzistuoja slapti susitarimai, kuriuos Austrijoje taiko vonios kambario įrangos gamintojai.

109 Remiantis išdėstytais argumentais darytina išvada, kad, atsižvelgiant į padarytą išvadą nagrinėjant septintą dalį, sprendimo dėl šeštos dalies priimti nereikia.

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo aštuntos dalies, susijusios su vertinimo klaida dėl ieškovės dalyvavimo kartelyje apimties

110 Ieškinio pirmojo pagrindo aštuntoje dalyje ieškovė teigia, pirma, kad ginčijamo sprendimo 796 ir 834 konstatuojamosiose dalyse išdėstyta Komisijos išvada, jog tarptautinės grupės sudarė sąlygas sukurti tvirtą kartelį, peržengiantį valstybių sienas ir prekių pogrupius, būtent centralizuotai nustatydamos kainas ir tinkamai keisdamosi informacija tų grupių viduje, jai netaikytinas, nes

konstatuotas jos dalyvavimas darant pažeidimą dėl Austrijoje esančio filialo savarankiškumo nustatant kainas Vokietijoje esančios bendrovės atžvilgiu nebuvo tarptautinio masto, nes ieškovė veikė tik vieno iš šio sprendimo 3 punkte nurodytų prekių pogrupių rinkoje.

111 Komisija ginčija ieškovės argumentus, kuriuos ši pateikė ieškinio pirmojo pagrindo aštuntai daliai pagrįsti.

112 Šiuo klausimu visų pirma reikia paaiškinti aplinkybes, kuriomis Komisija išdėstė ginčijamo sprendimo 796 ir 834 konstatuojamosiose dalyse esančius teiginius, kad centralizuotai nustatydamos kainas tarptautinės grupės tvirtai organizavo kartelio veiklą, peržengiančią valstybių sienas ir prekių pogrupius. Iš tiesų šie teiginiai priklauso ginčijamo sprendimo 793–849 konstatuojamosiose dalyse išdėstytiems Komisijos argumentams, kuriais remdamasi ji ketino įrodyti, jog šešias valstybes nares ir šio sprendimo 3 punkte nurodytus tris prekių pogrupius apimantys vonios kambario įrangos gamintojų sudaryti slapti susitarimai turi vieno ir tęstinio pažeidimo požymių. Taigi šie teiginiai nebuvo skirti konkrečiai taikyti būtent ieškovei.

113 Antra, reikia pažymėti, kad, ginčijamo sprendimo 850 konstatuojamojoje dalyje konstatavusi vieną ir tęstinį pažeidimą, Komisija paaiškino, jog siekiant priskirti atsakomybę už tokį pažeidimą įmonei, kuri asmeniškai dalyvavo tik dalyje antikonkurencinių susitarimų, pakanka įrodyti, kad ta įmonė ketino savo elgesiu prisidėti prie visų dalyvių siektų bendrų tikslų ir kad žinojo apie tikrąjį kitų įmonių siekiant tų pačių tikslų planuotą ar praktiškai įgyvendintą elgesį, ar kad galėjo protingai jį numatyti ir buvo pasirengusi prisiimti riziką. Taigi ginčijamo sprendimo 872 ir 873 konstatuojamosiose dalyse Komisija nusprendė, kad ieškovė dalyvavo darant vieną ir tęstinį pažeidimą, nes, atsižvelgiant į jos dalyvavimą koordinavimo organizacijų ASI ir *IndustrieForum Sanitär* susitikimuose Austrijoje bei Vokietijoje, ji galėjo pagrįstai žinoti apie įvairias prekių gamas, su kuriomis susijęs konstatuotas pažeidimas. Atvirkščiai, dėl to pažeidimo geografinės apimties Komisija nusprendė, kad ieškovė galėjo žinoti tik apie slaptus veiksmus Austrijoje ir Vokietijoje.

114 Tačiau šiame ieškinyje ieškovė neneigė, kad buvo daromas konstatuotas pažeidimas, t. y. vienas ir tęstinis pažeidimas, kaip jis apibūdintas ginčijamo sprendimo 793–849 konstatuojamosiose dalyse. Be to, kaip įrodyta šio sprendimo 53 ir 54 punktuose, ieškovė pavėluotai paneigė, kad žinojo apie vieną esminių to pažeidimo požymių, būtent apie aplinkybę, kad tas pažeidimas buvo susiję su trimis prekių pogrupiais.

115 Taigi ieškovės nurodyta aplinkybe, kad būtent ginčijamo sprendimo 793 ir 834 konstatuojamosiose dalyse išdėstyti Komisijos teiginiai dėl centralizuoto kainų nustatymo ir dėl su karteliu susijusių prekių pogrupių jai yra netaikytini, negalima paneigti Komisijos argumento, susijusio, pirma, su vieno ir tęstinio pažeidimo egzistavimu ir, antra, su ieškovės dalyvavimu darant tokį pažeidimą, ir, tuo remiantis, panaikinti ginčijamą sprendimą.

116 Remiantis išdėstytais argumentais darytina išvada, kad ieškinio pirmojo pagrindo aštuntą dalį reikia atmesti kaip netinkamą.

117 Atsižvelgiant į šio sprendimo 105, 109 ir 116 punktuose padarytas išvadas, reikia nuspręsti, kad, priešingai, nei teigia ieškovė, Komisija galėjo nepadariusi vertinimo klaidos nuspręsti, jog ieškovės dalyvavimas darant konstatuotą pažeidimą neapsiribojo Vokietija ir taip pat buvo daromas Austrijoje.

Dėl pirmojo pagrindo ketvirtos ir vienuoliktos dalių, susijusių su klaidingu SESV 101 straipsnio taikymu

118 Reikia pažymėti, kad ieškinio pirmojo pagrindo ketvirta dalis iš esmės grindžiama teiginiais, kad, pirma, kainų didinimo koordinavimas atitiko klientų, būtent didmenininkų, paklausą ir, antra, tokios paklausos patenkinimas nelaikomas SESV 101 straipsnio pažeidimu. Dėl ieškinio pirmojo pagrindo vienuoliktos dalies ieškovė teigia, kad rinkos skaidrumas nekenkia konkurencijai.

119 Prieš nagrinėjant ieškinio pirmojo pagrindo ketvirtą ir vienuoliktą dalis, susijusias su SESV 101 straipsnio pažeidimu, reikia priminti teismų praktiką dėl SESV 101 straipsnio 1 dalies pažeidimo egzistavimo.

120 Taigi pagal SESV 101 straipsnio 1 dalį nesuderinami su vidaus rinka ir draudžiami visi įmonių susitarimai, įmonių asociacijų sprendimai ir suderinti veiksmai, kurie gali paveikti valstybių narių tarpusavio prekybą ir kurių tikslas ar poveikis yra konkurencijos trukdymas, ribojimas arba iškraipymas vidaus rinkoje.

121 Tam, kad susitarimas, kaip tai suprantama pagal SESV 101 straipsnio 1 dalį, būtų laikomas sudarytu, pakanka, kad nagrinėjamos įmonės būtų išreiškusios savo bendrą valią elgtis rinkoje tam tikru apibrėžtu būdu (1991 m. gruodžio 17 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Hercules Chemicals prieš Komisiją*, T-7/89, Rink. p. II-1711, 256 punktas ir 2002 m. kovo 20 d. Sprendimo *HFB ir kt. prieš Komisiją*, T-9/99, Rink. p. II-1487, 199 punktas).

122 Galima teigti, kad susitarimas, kaip tai suprantama pagal SESV 101 straipsnio 1 dalį, sudarytas, jeigu yra suderinta valia dėl paties konkurencijos ribojimo principo, net jeigu dėl konkrečių siekiamo apribojimo elementų dar vyksta derybos (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 121 punkte minėto Sprendimo *HFB ir kt. prieš Komisiją* 151–157 ir 206 punktus).

123 Suderintų veiksmų sąvoka reiškia koordinavimo tarp įmonių, kurios, nepasiekusios konkretaus susitarimo, sąmoningai pakeičia konkurencijos keliamą riziką praktiniu tarpusavio bendradarbiavimu, būdą (1999 m. liepos 8 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Anic Partecipazioni*, C-49/92 P, Rink. p. I-4125, 115 punktas ir Sprendimo *Hüls prieš Komisiją*, C-199/92 P, Rink. p. I-4287, 158 punktas).

124 Taigi EB 101 straipsnio 1 dalimi ūkio subjektams draudžiama palaikyti bet kokius tiesioginius ar netiesioginius kontaktus, kuriais būtų galima arba daryti įtaką esamo ar potencialaus konkurento veiksmams rinkoje, arba atskleisti tokiam konkurentui, kokių veiksmų nuspręsta ar numatoma imtis rinkoje, kai tokių kontaktų tikslas arba pasekmė yra konkurencijos ribojimas (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 123 punkte minėto Sprendimo *Komisija prieš Anic Partecipazioni* 116 ir 117 punktus).

125 Pasikeitimas informacija prieštarauja Sąjungos konkurencijos taisyklėms, jeigu taip sumažinamas ar panaikinamas netikrumas dėl nagrinėjamos rinkos veikimo ir dėl to ribojama įmonių konkurencija (šiuo klausimu žr. 2003 m. spalio 2 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Thyssen Stahl prieš Komisiją*, C-194/99 P, Rink. p. I-10821, 81 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

126 Iš tiesų slaptos informacijos atskleidimas panaikina netikrumą dėl konkurento elgesio ateityje ir taip daro tiesioginę ar netiesioginę įtaką informacijos gavėjo strategijai (šiuo klausimu žr. 2006 m. lapkričio 23 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Asnef-Equifax ir Administración del Estado*, C-238/05, Rink. p. I-11125, 51 punktą ir nurodytą teismo praktiką). Taigi visi ūkio subjektai turi savarankiškai nustatyti, kokios politikos laikytis vidaus rinkoje ir kokias sąlygas jie ketina taikyti savo klientams (žr. šio sprendimo 125 punkte minėto Sprendimo *Thyssen Stahl prieš Komisiją* 82 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

127 Nors tiesa yra ta, kad šis savarankiškumo reikalavimas neatima iš ūkio subjektų teisės sumaniai prisitaikyti prie esamo ar numanomo jų konkurentų elgesio, vis dėlto jis griežtai draudžia bet kokius tiesioginius ar netiesioginius šių subjektų ryšius, kurių tikslas ar poveikis yra tokių konkurencijos sąlygų, kurios neatitinka įprastų nagrinėjamos rinkos sąlygų, sukūrimas, atsižvelgiant į siūlomų prekių ar paslaugų pobūdį, įmonių dydį ir skaičių ir minėtos rinkos dydį (šio sprendimo 125 punkte minėto Sprendimo *Thyssen Stahl prieš Komisiją* 83 punktas ir nurodyta teismo praktika).

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo ketvirtos dalies, susijusios su tuo, kad kainų koordinavimas atitiko klientų paklausą

128 Ieškinio pirmojo pagrindo ketvirtoje dalyje ieškovė iš esmės teigia, kad, priešingai, nei Komisija konstatavo ginčijamame sprendime, SESV 101 straipsnis nebuvo pažeistas, nes kainų kėlimo ateityje koordinavimu buvo siekiama patenkinti klientų, būtent didmenininkų, paklausą, kurie darė didelį spaudimą vonios kambario įrangos gamintojams. Be to, ieškovė teigia, kad apskaičiuodama jai skirtos baudos dydį Komisija neatsižvelgė į didmenininkų darytą spaudimą vonios kambario įrangos gamintojams kaip į lengvinančią aplinkybę, nors tas spaudimas buvo viena iš konstatuoto pažeidimo priežasčių.

129 Komisija ginčija ieškovės argumentus, kuriuos ši pateikė ieškinio pirmojo pagrindo ketvirtai daliai pagrįsti.

130 Šiuo klausimu visų pirma dėl ieškovės teiginio, kad gamintojų veiksmų koordinavimas nėra SESV 101 straipsnio pažeidimas, nes tuo koordinavimu buvo siekiama patenkinti klientų, būtent didmenininkų, paklausą, pirma reikia pažymėti, kad Komisija ginčijamame sprendime išanalizavo didmenininkų vaidmenį šioje byloje. Ginčijamo sprendimo 740 konstatuojamojoje dalyje Komisija tik pažymėjo, kad Austrijoje įvedus mokestį už kelius, per koordinavimo organizaciją ASI didmenininkai vonios kambario įrangos gamintojų paprašė kainas padidinti 0,6 %, o ne 0,2 %, kaip šie buvo nusprendę. Ginčijamo sprendimo 657 ir 658 konstatuojamosiose dalyse Komisija taip pat pažymėjo, kad Austrijos gamintojai kainų didinimo koordinavimą įvedus eurą paaiškino didmenininkų darytu spaudimu. Galiausiai ginčijamo sprendimo 931 ir 934 konstatuojamosiose dalyse Komisija bendrai nurodė, kad vonios kambario įrangos gamintojai rėmėsi didmenininkų perkamąja galia ir spaudimu, kad pateisintų slaptus susitarimus, ir kaip lengvinančia aplinkybe. Vis dėlto ji nepatenkino šių argumentų.

131 Antra, atsižvelgiant į šio sprendimo 120–127 punktuose nurodytą teismų praktiką, reikia priminti, kad šio sprendimo 102 punkte buvo įrodyta, kad ieškovė dalyvavo antikonkurenciniuose susitarimuose ir derino būsimą kainų didinimą Austrijos rinkoje. Be to, reikia konstatuoti, kad šiame ieškinyje ieškovė neginčijo (ir tai patvirtino atsakydama į per posėdį Bendrojo Teismo pateiktą klausimą), jog dalyvavo, kaip ginčijamo sprendimo 246–252 konstatuojamosiose dalyse konstatavo Komisija, slaptuose susitarimuose, kuriuos vonios kambario įrangos gamintojai taikė Vokietijos rinkoje.

132 Tačiau priešingai, nei teigia ieškovė, ir kaip teisingai pažymėjo Komisija ginčijamo sprendimo 657 konstatuojamojoje dalyje, aplinkybė, kad didmenininkai prašė gamintojų imtis konkrečių veiksmų, neatleidžia tų gamintojų nuo atsakomybės už dalyvavimą vykdant konkurencijai prieštaraujančią veiklą. Be to, kaip teisingai pažymi Komisija ginčijamo sprendimo 934 konstatuojamojoje dalyje, nors rinkoje, kurioje įgyvendinamas kartelis, veikiančių subjektų elgesiui įtakos gali turėti susiklosčiusi padėtis tiekimo ir realizacijos rinkose, tai jokiu būdu nepateisina tų subjektų, kurie ima bendradarbiauti su konkurentais, užuot savarankiškai prisitaikę prie rinkos sąlygų (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 121 punkte minėto Pirmosios instancijos teismo sprendimo *HFB ir kt. prieš Komisiją* 178 punktą ir 2005 m. spalio 25 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Groupe Danone prieš Komisiją*, T-38/02, Rink. p. II-4407, 423 punktą).

133 Todėl šiuo atveju tariama didmenininkų perkamąja galia, net jei ji būtų įrodyta, niekaip negalima pateisinti vonios kambario įrangos gamintojų taikytų slaptų susitarimų.

134 Antra, dėl ieškovės kaltinimo, kad apskaičiuodama baudos dydį Komisija neatsižvelgė į didmenininkų darytą spaudimą, kaip į lengvinančią aplinkybę, pakanka priminti, kad, remiantis teismų praktika, spaudimas, nepaisant jo stiprumo, negali būti laikomas lengvinančia aplinkybe. Tokio spaudimo darymas visiškai nekeičia padaryto pažeidimo realumo ir jo sunkumo. Ieškovė galėjo kompetentingoms institucijoms pranešti apie patiriamą spaudimą ir Komisijai pateikti skundą, o ne dalyvauti kartelyje

(šiuo klausimu žr. šio sprendimo 68 punkte minėto Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją* 370 punktą ir 2002 m. kovo 20 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *LR AF 1998 prieš Komisiją*, T-23/99, Rink. p. II-1705, 339 punktą).

135 Todėl reikia daryti išvadą, kad šiuo atveju Komisija teisingai nusprendė neatsižvelgti į didmenininkų daromą spaudimą kaip į lengvinančią aplinkybę.

136 Remiantis išdėstytais argumentais darytina išvada, kad reikia atmesti pirmojo ieškinio pagrindo ketvirtą dalį kaip nepagrįstą.

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo vienuoliktos dalies, susijusios su rinkos skaidrumo nauda konkurencijai

137 Ieškovė iš esmės teigia, kad ginčijamo sprendimo 991 konstatuojamojoje dalyje išdėstytame Komisijos teiginyje, jog datų, kuriomis nustatytos kainos, suderinimas patvirtina kainų ciklų veikimo metodą, nes dėl tokio suderinimo rinka tampa skaidri, neatsižvelgiama į aplinkybę, kad, pirma, rinkos skaidrumas savaime nekenksmingas konkurencijai ir, antra, šis suderinimas ir skaidrumas susiję su datomis, o ne su kainomis.

138 Komisija ginčija ieškovės argumentus, kuriuos ši pateikė ieškinio pirmojo pagrindo vienuoliktai daliai pagrįsti.

139 Dėl šio klausimo atsižvelgiant į šio sprendimo 120–127 punktuose primintą teismų praktiką reikia priminti, kad ginčijamo sprendimo 991 konstatuojamojoje dalyje Komisija atsakė į ieškovės argumentus, pateiktus per administracinę procedūrą, kurie susiję su tariama nauda dėl kainų didinimo datų derinimo. Komisija nusprendė, kad šiais argumentais patvirtinamas skaidrumas rinkoje ir kainų ciklų veikimas, kaip aprašyta ginčijamame sprendime.

140 Kaip ir nagrinėjant ieškinio pirmojo pagrindo ketvirtą dalį, viena vertus reikia priminti, kad šio sprendimo 102 punkte buvo įrodyta, kad ieškovė dalyvavo antikonkurenciniuose susitarimuose dėl kainų didinimo Austrijos rinkoje koordinavimo. Antra vertus, šiame ieškinyje ieškovė neginčijo, kad dalyvavo, kaip ginčijamo sprendimo 246–252 konstatuojamosiose dalyse konstatavo Komisija, slaptuose susitarimuose, kuriuos vonios kambario įrangos gamintojai taikė Vokietijos rinkoje. Reikia dar pažymėti, kad, priešingai, nei teigia ieškovė dėstydama šią ieškinio pirmojo pagrindo dalį, remiantis ginčijamo sprendimo 152–163 konstatuojamosiomis dalimis, kurios iš esmės išdėstytos šio sprendimo 2 punkte, darytina išvada, jog Komisijos konstatuotas kainų didinimo ateityje derinimas Vokietijos ir Austrijos rinkose susijęs tiek su tų didinimų data, tiek su jų dydžiu.

141 Remiantis teismų praktika darytina išvada, kad nors kiekvienam gamintojui leidžiama laisvai keisti kainas ir tuo tikslu atsižvelgti į esamus ar numatomus konkurentų veiksmus, vis dėlto remiantis SESV konkurencijos taisyklėmis jam draudžiama bet kokia forma bendradarbiauti su konkurentais ir nustatyti suderintus veiksmus dėl kainų, kad būtų užtikrintas sėkmingas jų didinimas iš anksto panaikinus bet kokius netikrumus dėl abipusio elgesio, susijusio su esminėmis tų veiksmų sudedamosiomis dalimis, kaip antai didinimo norma, dalyku, data ir vieta (1972 m. liepos 14 d. Teisingumo Teismo sprendimo *ICI prieš Komisiją*, 48/69, Rink. p. 619, 118 punktas).

142 Todėl Komisija teisingai nusprendė, kad Austrijos ir Vokietijos rinkoje taikyti slapti susitarimai yra konkurencijos teisės pažeidimai. Darytina išvada, kad ieškovės argumentas dėl rinkos skaidrumo negali būti priimtas.

143 Atsižvelgiant į visus pateiktus argumentus reikia atmesti ieškinio pirmojo pagrindo vienuoliktą dalį kaip nepagrįstą.

b) Dėl vertinimo klaidų, susijusių su ieškovei skirtos baudos dydžio apskaičiavimu

144 Ieškinio pirmojo pagrindo pirmoje, antroje, trečioje, penktoje, devintoje, dešimtoje ir tryliktoje dalyse ieškovė iš esmės kaltina Komisiją, kad ši padarė įvairių vertinimo klaidų, kai neatsižvelgė į įvairias aplinkybes, kurias kvalifikavo kaip lengvinančiias ir dėl kurių Komisijos jai skirtos baudos dydis turėjo būti sumažintas, ir taip pažeidė Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 3 dalį.

145 Komisija ginčija ieškovės pateiktus argumentus.

146 Pirmiausia iš karto reikia priminti, kad, kaip nuspręsta šio sprendimo 69 ir 78 punktuose, 2006 m. baudų apskaičiavimo gairių priėmimas patenka į Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 ir 3 dalių teisinio reguliavimo sritį, taigi tomis gairėmis patikslintos šioje nuostatoje įtvirtintos Komisijos diskrecijos taikymo ribos, o bausmių vienodumo principas nebuvo pažeistas, priešingai, gairėmis užtikrintas griežtesnis jo laikymasis.

147 Paskui reikia priminti, kad, kaip išplaukia iš 2006 m. baudų apskaičiavimo gairių, Komisijos naudojama metodika baudoms nustatyti sudaryta iš dviejų etapų. Iš pradžių Komisija kiekvienai įmonei ar įmonių asociacijai nustato bazinį baudos dydį. Šis bazinis dydis atspindi pažeidimo sunkumą, kuris nustatomas, remiantis gairių 22 punktu, pagal tam pažeidimui būdingas savybes, kaip antai jo pobūdį, visų susijusių šalių bendrą rinkos dalį, pažeidimo geografinę apimtį, pažeidimo įgyvendinimą (arba neįgyvendinimą). Paskui Komisija bazinį baudos dydį gali koreguoti jį didindama ar mažindama ir tai daro atsižvelgdama į sunkinančias ar lengvinančias aplinkybes, kurios būdingos kiekvienai darant pažeidimą dalyvavusiai įmonei (šiuo klausimu žr. 2011 m. spalio 25 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Aragonesas Industrias y Energía prieš Komisiją*, T-348/08, Rink. p. II-7583, 260 ir 264 punktus ir nurodytą teismo praktiką).

148 Konkrečiau kalbant apie pirmąjį baudų nustatymo metodo etapą, remiantis 2006 m. baudų apskaičiavimo gairių 13–25 punktais reikia pažymėti, kad bazinis baudos dydis susijęs su „pažeidimo sunkumo“ koeficientu, kuris atspindi pažeidimo sunkumo laipsnį ir paprastai gali siekti, kaip pažymėta šio sprendimo 72 punkte, ne daugiau kaip 30 % nuo pardavimo, į kurį atsižvelgiama, vertės bei turint omenyje 2006 m. baudų apskaičiavimo gairių 22 punkte nurodytus kriterijus (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 147 punkte minėto Sprendimo *Aragonesas Industrias y Energía prieš Komisiją* 261 punktą). Vis dėlto reikia konstatuoti, kad jau šiame pirmajame etape taip pat atsižvelgiama į objektyvius kriterijus, susijusius su kiekvienos darant pažeidimą dalyvavusios įmonės konkrečia ir individualia padėtimi. Iš tiesų „sunkumo koeficientas“ taikomas kartu su dviem objektyviais individualiais kriterijais, pirma, su kiekvienos įmonės prekių ar paslaugų pardavimo verte, kiek tai tiesiogiai ar netiesiogiai susiję su pažeidimu nagrinėjamame geografiniame sektoriuje EEE teritorijoje, ir, antra su jų dalyvavimo trukme darant bendrą nagrinėjamą pažeidimą (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 147 punkte minėto Sprendimo *Aragonesas Industrias y Energía prieš Komisiją* 269 punktą).

149 Be to, remiantis 2006 m. baudų apskaičiavimo gairių 25 punkto nuostatomis, bazinis baudos dydis gali būti papildytas taikant papildomą dydį, kuriuo siekiama atgrasyti įmones dalyvauti būtent horizontaliuosiuose susitarimuose dėl kainų nustatymo. Kaip pažymėta šio sprendimo 72 punkte, „papildomo dydžio“ koeficientas, kuris taikomas neatsižvelgiant į įmonės dalyvavimo darant pažeidimą trukmę, svyruoja nuo 15 iki 25 % pardavimo vertės, į kurią atsižvelgiama, taip pat remiantis 2006 m. baudų apskaičiavimo gairių 22 punktu (šio sprendimo 147 punkte minėto Sprendimo *Aragonesas Industrias y Energía prieš Komisiją* 261 punktas).

150 Iš pradžių reikia išnagrinėti ieškinio pirmojo pagrindo pirmą, trečią, penktą, devintą ir dešimtą dalis, susijusias su Komisijos padarytomis vertinimo klaidomis dėl konstatuoto pažeidimo sunkumo. Paskui bus išnagrinėtos ieškinio pirmojo pagrindo antra, dvylikta ir trylikta dalys, susijusios su Komisijos padarytomis vertinimo klaidomis dėl neatsižvelgimo į lengvinančias aplinkybes.

Dėl ieškinio pirmojo pagrindo pirmos, trečios, penktos, devintos ir dešimtos dalių, susijusių su Komisijos padarytomis vertinimo klaidomis dėl konstatuoto pažeidimo sunkumo

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo pirmos dalies, susijusios su neatsižvelgimu į aplinkybę, kad ieškovė gamino tik prekes, priklausančias vienam iš trijų prekių pogrupių, kurie susiję su konstatuotu pažeidimu

151 Ieškovė teigia, kad ji gamina tik aukščiausios kokybės armatūrą vonios kambariui ir kad Komisija neatsižvelgė į aplinkybę, kad jos veikla susijusi tik su vienu iš trijų prekių pogrupių, kurie susiję su konstatuotu pažeidimu.

152 Komisija ginčija ieškovės argumentus, kuriuos ši pateikė ieškinio pirmojo pagrindo pirmai daliai pagrįsti.

153 Dėl šio aspekto reikia pažymėti, kad, kaip nurodyta šio sprendimo 112 punkte, ginčijamo sprendimo 793–849 konstatuojamosiose dalyse Komisija įrodė, kad vonios kambario įrangos gamintojų įgyvendinti slapti susitarimai šešiose valstybėse narėse, kurie apima tris prekių pogrupius, turi vieno ir tęstinio pažeidimo požymių, o to paties sprendimo 872 konstatuojamojoje dalyje – kad ieškovė galėjo pagrįstai žinoti, jog pažeidimas susijęs su trimis prekių pogrupiais. Be to, šio sprendimo 54 punkte nurodyta, kad šiame ieškinyje tas aplinkybes ieškovė užginčijo per vėlai.

154 Tokiomis aplinkybėmis reikia pažymėti, kad į ribotą ieškovės dalyvavimą darant konstatuotą pažeidimą, būtent kiek tai susiję su vienu iš trijų prekių pogrupių ar net su armatūros pogrupio dalimi, Komisija atsižvelgė nustatydama bazinį baudos dydį. Remiantis šio sprendimo 148 punkte nurodyta teismų praktika ir, kaip nurodyta šio sprendimo 18 punkte, tas bazinis baudos dydis kiekvienos įmonės atveju apskaičiuojamas remiantis pardavimo verte kiekvienoje valstybėje narėje ir kiek tai susiję su atitinkamu prekių pogrupiu.

155 Remiantis išdėstytais argumentais, reikia atmesti ieškinio pirmojo pagrindo pirmą dalį kaip nepagrįstą.

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo trečios dalies, susijusios su tuo, kad nebuvo atsižvelgta į aplinkybę, kad ieškovė nežinojo apie konstatuotą pažeidimą ir dalyvavo jį darant tik dviejose iš šešių valstybių narių, kuriose vykdė veiklą

156 Ieškovė kaltina Komisiją iš esmės tuo, jog apskaičiuodama bazinį baudos dydį neatsižvelgė į aplinkybę, kad, kaip pati pripažino ginčijamo sprendimo 873 konstatuojamojoje dalyje, ieškovė dalyvavo darant pažeidimą tik dviejose iš šešių valstybių narių, kuriose vykdė veiklą. Dėl šios aplinkybės ji teigia, kad jei šiuo atveju taikomos 2006 m. baudų apskaičiavimo gairės, Komisija, nustatydama bazinį baudos dydį pagal šias gaires, privalėjo taikyti ne didesnius kaip 15 % „pažeidimo sunkumo“ ir „papildomo dydžio“ koeficientus.

157 Komisija ginčija ieškovės argumentus, kuriuos ši pateikė ieškinio pirmojo pagrindo trečiai daliai pagrįsti.

158 Šiuo atveju reikia pažymėti, kad, pirma, ginčijamo sprendimo 872 ir 873 konstatuojamosiose dalyse Komisija padarė išvadą, jog ieškovė dalyvavo darant konstatuotą pažeidimą, t. y. vieną ir tęstinį pažeidimą, antra, kaip nustatyta šio sprendimo 53 ir 54 konstatuojamosiose dalyse, jog ieškovė pavėluotai užginčijo to pažeidimo materialią apimtį Sąjungos teisme, ir, trečia, Komisija pripažino ieškovę atsakinga už to pažeidimo padarymą.

159 Antra, reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismų praktiką SESV 101 straipsnio 1 dalis gali būti pažeista ne tik atskiru veiksmu, bet ir keliais veiksmais arba tęstine veika, nors viena ar kelios šių kelių veiksmų ar tęstinės veikos sudedamosios dalys taip pat galėtų būti pripažintos atskiru minėtos

nuostatos pažeidimu. Taigi, jei įvairūs veiksmai dėl vienodo tikslo iškraipyti konkurenciją bendrojoje rinkoje priskiriami prie „bendro plano“, Komisija turi teisę už šiuos veiksmus patraukti atsakomybėn už dalyvavimą darant visą pažeidimą (šio sprendimo 123 punkte minėto Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Anic Partecipazioni* 81 punktas ir 2004 m. sausio 7 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Aalborg Portland ir kt. prieš Komisiją*, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ir C-219/00 P, Rink. p. I-123, 258 punktas).

160 Įmonė, dalyvavusi darant tokį vieną ir tęstinį pažeidimą savo veiksmais, priskirtinais susitarimui ar suderintiems veiksmams, turintiems antikonkurencinį tikslą, kaip tai suprantama pagal EB 101 straipsnio 1 dalį, ir kuriais siekiama prisidėti prie bendro pažeidimo darymo, taip pat gali būti atsakinga už kitų įmonių veiksmus darant tą patį pažeidimą už visą jos dalyvavimo darant tą pažeidimą laikotarpį. Taip yra tuo atveju, kai įrodoma, kad minėta įmonė ketino savo elgesiu prisidėti prie visų dalyvių siektų bendrų tikslų ir kad žinojo apie tikrąjį kitų įmonių siekiant tų pačių tikslų planuotą ar praktiškai įgyvendintą elgesį, ar kad galėjo protingai jį numatyti ir buvo pasirengusi prisiimti riziką (šio sprendimo 123 punkte minėto Sprendimo *Komisija prieš Anic Partecipazioni* 87 ir 203 punktai ir šio sprendimo 159 punkte minėto Sprendimo *Aalborg Portland ir kt. prieš Komisiją* 83 punktas).

161 Todėl įmonė gali būti tiesiogiai atlikusi visus vieną ir tęstinį pažeidimą sudarančius antikonkurencinius veiksmus, o tokiu atveju Komisija turi teisę jai priskirti atsakomybę už visus veiksmus, todėl ir už visą minėtą pažeidimą. Įmonė taip pat gali būti tiesiogiai atlikusi tik kelis vieną ir tęstinį pažeidimą sudarančius antikonkurencinius veiksmus, tačiau ji žinojo apie visus numatytus ar įgyvendintus kitų kartelio dalyvių neteisėtus veiksmus siekiant tų pačių tikslų arba galėjo protingai juos numatyti ir buvo pasirengusi prisiimti riziką. Tokiu atveju Komisija taip pat turi teisę šiai įmonei priskirti atsakomybę už visą antikonkurencinį elgesį, sudarantį tokį pažeidimą, todėl ir už visą pažeidimą.

162 Trečia, šiuo atveju, pirma, kaip nuspręsta šio sprendimo 79 punkte, ieškovės pareikštas antrasis prieštaravimas dėl priimtinumo, susijęs su 2006 m. baudų apskaičiavimo gairėmis, turi būti atmestas kaip nepagrįstas. Todėl ieškovės pateiktus argumentus, kad Komisija neatsižvelgė į ieškovės dalyvavimą darant konstatuotą pažeidimą tik dviejose valstybėse narėse, bazinio baudos dydžio nustatymo etape reikia nagrinėti remiantis tomis gairėmis.

163 Antra, kaip pažymėta šio sprendimo 19 ir 21 punktuose, Komisija nustatė bazinį baudos dydį taikydama būtent 15 % „pažeidimo sunkumo“ ir „papildomo dydžio“ koeficientus, atsižvelgusi į keturis konstatuoto pažeidimo vertinimo kriterijus, būtent jo pobūdį, bendrą rinkos dalį, geografinę apimtį ir įgyvendinimą. Dėl konstatuoto pažeidimo geografinės apimties Komisija atsižvelgė į aplinkybę, kad nagrinėjamas vienas ir tęstinis pažeidimas apėmė ne mažiau kaip šešias valstybės nares (ginčijamo sprendimo 1213 konstatuojamoji dalis).

164 Tačiau, kaip pažymėta šio sprendimo 16 punkte, ginčijamo sprendimo 873 konstatuojamojoje dalyje Komisija nusprendė, kad, kiek tai susiję su konstatuoto pažeidimo geografine apimtimi, ieškovė gali būti laikoma žinojusia ne apie visą konstatuotą pažeidimą, o tik apie Austrijoje ir Vokietijoje darytus slaptus veiksmus.

165 Atsižvelgiant į šio sprendimo 158–161 punktuose nurodytą teismų praktiką, remiantis ginčijamos sprendimo 873 konstatuojamojoje dalyje Komisijos padaryta išvada galima teigti, kad dėl to, jog ieškovė nežinojo apie nagrinėjamo vieno ir tęstinio pažeidimo bendrą geografinę apimtį, Komisija negalėjo jos apkaltinti dalyvavus darant tokį konstatuotą pažeidimą ir dėl tos priežasties – pripažinti atsakinga už visą pažeidimą. Tokiomis aplinkybėmis apskaičiuodama ieškovei skirtos baudos dydį Komisija turėjo nustatyti „pažeidimo sunkumo“ ir „papildomo dydžio“ koeficientus atsižvelgdama į šią išvadą.

166 Tačiau yra žinoma, kad ginčijamame sprendime 15 % dydžio koeficientai buvo nustatyti atsižvelgus tik pagrindinius konstatuoto pažeidimo požymius, t. y. į jo geografinę apimtį, apimančią šešių valstybių narių teritoriją.

167 Todėl Komisija padarė dvi vertinimo klaidas, nes apskaičiuodama ieškovei skirtos baudos dydį neatsižvelgė į jai žinomą dvi valstybes nares apimančią pažeidimo, kurį darant ji dalyvavo, geografinę apimtį.

168 Remiantis išdėstytais argumentais, reikia pripažinti, kad ieškinio pirmojo pagrindo ketvirta dalis yra pagrįsta.

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo penktos dalies, susijusios su neatsižvelgimu į mažesnį susitarimų intensyvumą, kiek tai susiję su armatūra

169 Ieškovė atkreipia dėmesį, kad Komisija ginčijamame sprendime nusprendė, jog dušo uždangų gamintojų susitarimai buvo ypač intensyvūs. Atvirkščiai, susitarimai dėl kitų dviejų prekių pogrupių buvo ne tokie intensyvūs, tačiau Komisija į tai neatsižvelgė.

170 Komisija ginčija ieškovės argumentus, kuriuos ši pateikė ieškinio pirmojo pagrindo penktai daliai pagrįsti.

171 Šiuo klausimu, pirma, kaip priminta šio sprendimo 16 punkte, ginčijamame sprendime Komisija nusprendė, kad ieškovė dalyvavo darant konstatuotą pažeidimą, t. y. vieną ir tęstinį apžeidimą, susijusį būtent su šio sprendimo 3 punkte nurodytais trimis prekių pogrupiais, ir, antra, kaip nuspręsta šio sprendimo 53 ir 54 punktuose, kad ieškovė pavėluotai užginčijo šį esminį konstatuoto pažeidimo požymį, t. y. jo materialinę apimtį. Todėl, atsižvelgdama į 2006 m. baudų nustatymo gairių 22 punktą ir remdamasi šio sprendimo 147 punkte nurodyta teismų praktika, Komisija galėjo pagrįstai nustatyti bazinį baudos dydį remdamasi, be kita ko, viso pažeidimo sunkumu. Taigi negalima teigti, kad Komisija privalėjo atsižvelgti į tariamai nustatytą konkretų slaptų susitarimų dėl vieno iš aptariamų prekių pogrupių intensyvumą.

172 Antra, dėl ieškovės pateikto argumento, kad slapti susitarimai dėl armatūros buvo mažiau intensyvūs už susitarimus dėl dušo uždangų, reikia konstatuoti, kad apie šiuos du prekių pogrupius Komisija surinko įrodymų, patvirtinančių, kad vonios kambario įrangos gamintojai dalyvavo darant vieną iš sunkiausių konkurencijos ribojimų, t. y. kad jie koordinavo kasmetinį būsimų kainų kėlimą ir būsimų kainų kėlimą konkrečių įvykių proga. Be to, remiantis ginčijamo sprendimo 2 ir 3 priedais darytina išvada, kad Vokietijoje slapti susitikimai dėl armatūros vyko ne mažiau ir ne daugiau planuotai, palyginti su susitikimais dėl dušo uždangų. Austrijoje susitikimai dėl trijų prekių pogrupių vyko toje pačioje asociacijoje, t. y. koordinavimo organizacijoje ASI, o tai reiškia, kad tų trijų prekių pogrupių negalima diferencijuoti pagal susitikimų periodiškumą.

173 Remiantis šiais argumentais darytina išvada, kad ieškinio pirmojo pagrindo penktą dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo devintosios dalies, susijusios su neatsižvelgimu į aplinkybę, kad kartelis negalėjo pakenkti realizacijos rinkoms

174 Ieškovė teigia, kad Komisija neatsižvelgė į aplinkybę, kad kartelis buvo susiję tik su *bruto* kainomis, o ne su esminiais konkurencijos parametrais, būtent nuolaidomis ir pelnu, ir tai reiškia, kad kartelis galėjo daryti tik nedidelę įtaką realizacijos rinkoms. Ji priduria, kad bet kuriuo atveju pasikeitimas informacija apie bazines nuolaidas per 1998 m. kovo mėn. vykusį specializuotos asociacijos AGSI susitikimą prieštaravo jos interesams ir buvo tik atskiras atvejis. Dėl diskusijos apie nuolaidas ir maržas per 2002 m. lapkričio 7 d. koordinavimo organizacijos ASI susitikimą, kurį Komisija minėjo ginčijamo sprendimo 403 išnašoje, reikia pasakyti, kad tai buvo daugių daugiausia bandymas išimtiniu atveju koordinuoti vienintelę ir nereikšmingą nuolaidą, kuriai netaikomas SESV 101 straipsnis.

175 Komisija ginčija ieškovės argumentus, kuriuos ši pateikė ieškinio pirmojo pagrindo devintai daliai pagrįsti.

176 Šiuo atveju, pirma, reikia priminti, kad remiantis SESV 101 straipsnio 1 dalies a punkto formuluote darytina išvada, kad suderintų veiksmų tikslas yra antikonkurencinis, jeigu jais, be kita ko, „tiesiogiai ar netiesiogiai nustatomos pirkimo ar pardavimo kainos arba kokios nors kitos prekybos sąlygos“. Todėl atsižvelgiant į tai, kad SESV 101 straipsniu, kaip ir kitomis Sutartyje išdėstytomis konkurencijos taisyklėmis, siekiama apsaugoti ne tik tiesioginius konkurentų arba vartotojų interesus, bet ir rinkos struktūrą ir kartu pačią konkurenciją, buvo nuspręsta, kad tokia formuluotė neleidžia manyti, jog draudžiami tik tokie suderinti veiksmai, kurie daro tiesioginį poveikį galutinių vartotojų mokėtinai kainai (šiuo klausimu žr. 2009 m. birželio 4 d. Teisingumo Teismo sprendimo *T-Mobile Netherlands ir kt.*, C-8/08, Rink. p. I-4529, 36–38 punktus). Be to, kaip nustatyta nusistovėjusioje teismų praktikoje, norint įvertinti, ar suderinti veiksmai draudžiami pagal SESV 101 straipsnio 1 dalį, nereikia nagrinėti konkretaus tokių veiksmų poveikio, jeigu jų tikslas – konkurencijos bendrojoje rinkoje trukdymas, ribojimas arba iškraipymas (žr. minėto Sprendimo *T-Mobile Netherlands ir kt.* 29 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

177 Antra, remiantis reglamentuose Nr. 17 ir Nr. 1/2003 nustatyta ir nusistovėjusioje teismų praktikoje išaiškinta sankcijų už konkurencijos taisyklių pažeidimą sistema darytina išvada, kad už kartelius dėl paties jų pobūdžio turi būti skirtos griežčiausios baudos. Galimas konkretus jų poveikis rinkai, ypač klausimas, kokiu mastu konkurencijos ribojimas lėmė didesnę rinkos kainą nei ta, kuri būtų nesant kartelio, nėra lemiamas kriterijus nustatant baudos dydį (2010 m. gegužės 19 d. Bendrojo Teismo sprendimo *KME Germany ir kt. prieš Komisiją*, T-25/05, neskelbiamo Rinkinyje, 82 punktas ir nurodyta teismo praktika).

178 Trečia, galiausiai reikia priminti, kad iš tikrųjų, priešingai nei 2006 m. baudų apskaičiavimo gairėse, 1998 m. baudų nustatymo metodo gairių 1 punkto A dalyje buvo nustatyta, kad iš esmės vertinant pažeidimo sunkumo kriterijų buvo atsižvelgiama, jei tik įmanoma tai išmatuoti, į šio pažeidimo konkretų poveikį rinkai. Vis dėlto pastarosiose gairėse nustatyta, kad susitarimai ar suderinti veiksmai, kuriais siekiama, kaip ir šioje byloje, koordinuoti kainų didinimą, vien dėl savo pobūdžio gali būti kvalifikuojami kaip „labai sunkūs“, tad nebėra būtinybės šių veiksmų nagrinėti atsižvelgiant į konkretų poveikį ar geografinės rinkos dydį. Šią išvadą patvirtina aplinkybė, kad nors 1998 m. baudų nustatymo metodo gairėse „sunkių“ pažeidimų aprašyme aiškiai paminėtas poveikis rinkai ir įtaka didelėms bendrosios rinkos zonoms, „labai sunkių“ pažeidimų aprašyme, priešingai, nenurodytas jos konkretaus poveikio rinkai ar įtakos konkrečiai geografinei zonai reikalavimas (žr. šio sprendimo 83 punkte minėto Sprendimo *KME Germany ir kt. prieš Komisiją* 83 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

179 Remiantis šio sprendimo 176–178 punktuose išdėstytais argumentais ir priminimais darytina išvada, kad kai padarytas pažeidimas, kuris priskiriamas prie pačių sunkiausių konkurencijos ribojimų, vien dėl jo pobūdžio galima ne tik konstatuoti, kad jis priskiriamas pagal SESV 101 straipsnio nuostatas draudžiamiems veiksmams, bet ir įvertinti jo sunkumo laipsnį, kad būtų galima remiantis SESV 103 straipsnio ir Reglamento Nr. 1/2003 nuostatomis nustatyti skirtiną baudą darant tą pažeidimą dalyvavusioms įmonėms.

180 Šiuo atveju reikia pažymėti, kad nors šioje ieškinio pirmojo pagrindo dalyje ieškovė neigia, kad nustatė galutinio vartotojo mokamas kainas, ji neginčija, kad dalyvavo slaptuose susitikimuose dėl *bruto* kainų. Beje, atsižvelgiant į šio sprendimo 176–178 punktuose išdėstytus argumentus ir priminimus ieškovė klaidingai teigia, kad dėl to, jog kartelis iš esmės buvo susijęs su *bruto* kainomis, jis negalėjo daryti įtakos realizacijos rinkoms. Iš tiesų, jei darytume prielaidą, kad toks buvo pagrindinis įgyvendinant kartelį taikytų veiksmų tikslas, reikia pažymėti, kad *bruto* kainos yra pagrindas, kuriuo remiantis skaičiuojamos pardavimo klientams kainos. Todėl reikia nuspręsti, kad konkurentams derinant *bruto* kainas galėjo būti iškraipyta konkurencija bendrojoje rinkoje, todėl tas koordinavimas laikomas

suderintais veiksmais pagal SESV 101 straipsnį. Atsižvelgiant į tą pačią teismų praktiką, ieškovė juo labiau klaidingai teigia, kad slaptos diskusijos buvo pavienis arba dėl suinteresuotumo nebuvimo su ja susijusio poveikio neturėjęs atvejis.

181 Todėl ginčijamo sprendimo 1211 konstatuojamojoje dalyje Komisija pagrįstai nusprendė, kad nagrinėjami slapti susitarimai, kiek jie susiję su kainų didinimu ateityje, dėl savo pobūdžio yra vienas sunkiausių konkurencijos taisyklių pažeidimų. Dėl konstatuoto pažeidimo pobūdžio Komisija taip pat teisingai nustatė tą patį sunkumo lygį, kad apskaičiuotų skirtinos baudos dydį.

182 Remiantis išdėstytais argumentais, reikia atmesti ieškinio pirmojo pagrindo devintą dalį kaip nepagrįstą.

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo dešimtos dalies, susijusios su neatsižvelgimu į tai, kad kartelis nepakenkė ekonomikai

183 Ieškovė teigia, kad kartelis negalėjo pakenkti ekonomikai, ypač vartotojams, nes, pirma, jis negalėjo būti veiksmingas esant tokiai mažai rinkos daliai, kokią Komisija konstatavo ginčijamo sprendimo 1212 konstatuojamojoje dalyje, antra, aplinkybė, kad tarp valstybių narių buvo dideli komerciniai srautai, nesuteikia stiprumo karteliui ir, trečia, visiškas atsakomojo mechanizmo nebuvimas šiuo atveju liudija, kad bendradarbiavimas buvo labiau atsitiktinis, menkai organizuotas ir dėl tos priežasties neturėjo poveikio ekonomikai.

184 Komisija ginčija ieškovės argumentus, kuriuos ši pateikė ieškinio pirmojo pagrindo dešimtai daliai pagrįsti.

185 Dėl šio aspekto pakanka priminti, kad, kaip buvo nuspręsta šio sprendimo 179 punkte, esant pažeidimams, kaip antai nagrinėjamam šioje byloje, kurie priskiriami prie sunkiausių konkurencijos ribojimų, vien dėl tokio jų pobūdžio galima įvertinti jų sunkumą nustatant įmonėms, dalyvavusioms darant tą pažeidimą, skirtinos baudos dydį pagal SESV 103 straipsnio ir Reglamento Nr. 1/2003 nuostatas.

186 Be to, buvo nuspręsta, kad, vertinant susitarimą pagal SESV 101 straipsnio 1 dalį, neturi būti atsižvelgiama į konkrečias aplinkybes, kuriomis pasireiškia jo poveikis, jei tai yra susitarimas, kuriuo akivaizdžiai ribojama konkurencija, pavyzdžiui, nustatomos kainos, pasidalijama rinka ar kontroliuojamas realizavimas (1998 m. rugsėjo 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *European Night Services ir kt. prieš Komisiją*, T-374/94, T-375/94, T-384/94 ir T-388/94, Rink. p. II-3141, 136 punktas).

187 Šiuo atveju ieškovei inkriminuojama vykdyta veikla buvo akivaizdžiai ribojama konkurencija. Iš tiesų šio sprendimo 102 punkte buvo nuspręsta, kad Komisija teisiškai įrodė, jog ieškovė dalyvavo antikonkurenciniuose susitarimuose dėl kainų didinimo koordinavimo. Šiomis aplinkybėmis Komisija neprivalo įrodyti antikonkurencinio poveikio.

188 Todėl ginčijamo sprendimo 1211 konstatuojamojoje dalyje Komisija pagrįstai nusprendė, kad slapti susitarimai šiuo atveju priskiriami prie sunkiausių konkurencijos apribojimų. *A fortiori*, net jei aplinkybė, kad aptariami susitarimai nepakenkė ekonomikai, būtų pavirtinta, ji bet kuriuo atveju negalėtų būti laikoma lengvinančia aplinkybe.

189 Šios išvados negalima paneigti ieškovės argumentu, susijusiu su tariamu atsakomojo mechanizmo nebuvimu. Iš tiesų, jei į kartelio įgyvendinimo kontrolės priemonių egzistavimą galima atsižvelgti kaip į sunkinančią aplinkybę, tokių priemonių nebuvimas savaime negali būti laikomas lengvinančia aplinkybe (šio sprendimo 132 punkte minėto Sprendimo *Groupe Danone prieš Komisiją* 393 punktas).

190 Padėties nekeičia ir ieškovės argumentas, kad atsižvelgiant į menką darant konstatuotą pažeidimą dalyvavusių įmonių rinkos dalį, nurodytą ginčijamo sprendimo 1211 konstatuojamojoje dalyje, tas pažeidimas negalėjo pakenkti ekonomikai. Remiantis ta konstatuojamąja dalimi darytina išvada, kad Komisija nustatė, jog nagrinėjama rinkos dalis sudaro 54,3 %. Jei laikoma įrodyta, kad rinkos dalis buvo tokio dydžio, ji negali būti kvalifikuojama kaip maža. Be to, ieškovė nenurodė, kodėl ši dalis buvo nepakankama, kad pakenktų ekonomikai. Todėl šį argumentą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

191 Remiantis išdėstytais argumentais, reikia atmesti ieškinio pirmojo pagrindo dešimtą dalį kaip nepagrįstą.

Dėl ieškinio pirmojo pagrindo antros, dvyliktos ir tryliktos dalių, susijusių su vertinimo klaidomis dėl ieškovei būdingų lengvinančių aplinkybių

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo antros dalies, susijusios su neatsižvelgimu į ieškovės prisitaikėlišką vaidmenį

192 Ieškovė teigia, kad niekada nepriklausė Komisijos identifikuotai pagrindinei įmonių grupei, atvirkščiai, jos vaidmuo buvo tik prisitaikėliškas, o tuo galima pagrįsti jai skirtos baudos sumažinimą, kaip galima teigti remiantis *a contrario* 2011 m. kovo 3 d. Bendrojo Teismo sprendimu *Areva ir kt. prieš Komisiją* (T-117/07 ir T-121/07, Rink. p. II-633, 308 punktas). Be to, ieškovė primena, kad susitikimuose Austrijoje dalyvavo ne nuo pradžių.

193 Komisija ginčija ieškovės argumentus, kuriuos ši pateikė ieškinio pirmojo pagrindo antrai daliai pagrįsti.

194 Dėl šio aspekto reikia priminti, kad nors išimtinai pasyvus ar prisitaikėliškas įmonės vaidmuo yra lengvinanti aplinkybė, kaip nustatyta 1998 m. baudų nustatymo metodo gairių 3 punkto pirmoje įtraukoje, jis tokiu nebelaikomas pagal 2006 m. baudų apskaičiavimo gaires. 2006 m. baudų apskaičiavimo gairių 29 punkte nustatyta, kad Komisija gali konstatuoti lengvinančią aplinkybę, kai nagrinėjama įmonė pateikia įrodymų, kad jos dalyvavimas darant pažeidimą buvo tikrai menkas, ir įrodo, kad iš esmės nevykdė neteisėtų susitarimų rinkoje veikdama pagal konkurencijos principus. Taip pat patikslinama, kad nebus laikoma švelninančia aplinkybe tai, kad įmonė dalyvavo darant pažeidimą trumpiau negu kitos, nes į šią aplinkybę atsižvelgta nustatant bazinį baudos dydį.

195 Šiuo atveju svarbu pažymėti, kad siekdama įrodyti, kad jos dalyvavimas darant konstatuotą pažeidimą iš esmės buvo labai menkas, ieškovė paprasčiausia teigia, kad niekada nepriklausė pagrindinei įmonių grupei.

196 Tačiau, pirma, remiantis ginčijamo sprendimo 5.2.3.2 punktu darytina išvada, kad Komisija, konstatuodama, jog egzistuoja pagrindinė įmonių, įvairiose valstybėse narėse dalyvavusių darant pažeidimą ir priklausiusių bent vienai visus tris prekių pogrupius apimančiai kontroliuojančiajai organizacijai, grupė, siekė papildyti įrodymą, kad egzistuoja vienas ir tęstinis pažeidimas. Šis konstatavimas visiškai nereiškia, kad pagrindinei įmonių grupei nepriklausančios įmonės nereguliariai dalyvavo darant pažeidimą.

197 Antra, atsižvelgiant į 2006 m. baudų apskaičiavimo gairių 29 punkto trečią įtrauką, ieškovė turėjo įrodyti, kad nevykdė neteisėtų susitarimų, tačiau ji to nepadarė. Atvirkščiai, reikia pažymėti, kad ginčijamo sprendimo 2 ir 5 prieduose Komisija nurodė dokumentus, įrodančius, kad ieškovė reguliariai dalyvavo specializuotos asociacijos AGSI susitikimuose Vokietijoje nuo 1996 m., o koordinavimo organizacijos susitikimuose Austrijoje – nuo 2001 m. Kaip pažymėjo ieškovė atsakydama į per posėdį Bendrojo Teismo pateiktą klausimą, ji neneigia, kad dalyvavo tuose susitikimuose. Be to, kaip minėta šio sprendimo 102 punkte, ieškovė atsakyme į pranešimą apie kaltinimus pripažino, kad keitėsi informacija apie kainas koordinavimo organizacijoje ASI Austrijoje.

Taip pat remiantis ieškovės atsakymu į pranešimą apie kaltinimus darytina išvada, kad ji dalyvavo specializuotoje asociacijoje AGSI vykusiose diskusijose apie kainas. Šias diskusijas Komisija pripažino prieštaraujančiomis konkurencijai, o šiame ieškinyje ieškovė to neginčija.

198 Trečia, dėl argumento, susijusio su vėlyvu ieškovės prisijungimu prie konstatuoto pažeidimo darymo Austrijoje, reikia pažymėti, kad, viena vertus, kaip buvo priminta šio sprendimo 194 punkte, tokia aplinkybė nelaikoma lengvinančia; kita vertus, ieškovė nepateikė jokio argumento, kuriuo paaiškintų, kodėl vėliau pradėtas daryti konstatuotas pažeidimas Austrijoje galėtų reikšti, kad jos vaidmuo kartelyje buvo pasyvus.

199 Ketvirta, remiantis šio sprendimo 192 punkte minėtu Sprendimu *Areva ir kt. prieš Komisiją*, šiuo atveju negalima daryti jokių išvadų. Tiesą sakant, nors tuo sprendimu patvirtinama, kad įmonei, kartelyje atlikusiai organizatorės vaidmenį, gali būti padidinta bauda, Bendrasis Teismas taip nepasako, kad aplinkybė, jog įmonė nebuvo kartelio organizatorė, turi būti laikoma lengvinančia. Beje, dėl šio sprendimo 308 punkto, į kurį ieškovė daro tiesioginę nuorodą, pakanka konstatuoti, kad negalima daryti jokios išvados remiantis tuo, kad tame punkte Bendrasis Teismas konstatavo, jog Komisija klaidingai pritaikė vienodą bazinio baudos dydžio padidinimą daugeliui įmonių, nors tų įmonių atliekamas organizacinis vaidmuo buvo visiškai skirtingos trukmės.

200 Remiantis išdėstytais argumentais, reikia atmesti ieškinio pirmojo pagrindo antrą dalį kaip nepagrįstą.

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo dvyliktos dalies, susijusios su neatsižvelgimu į tai, kad įmonė ieškovė yra vidutinio dydžio

201 Ieškovė teigia, jog Komisija neatsižvelgė į tai, kad ji yra vidutinė įmonė, kurioje nėra teisės skyriaus ir kuri neturi jokios patirties konkurencijos teisės srityje, nors pagal 1998 m. baudų nustatymo metodo gairių 1 punkto A dalį būdavo galima į tai atsižvelgti.

202 Komisija ginčija ieškovės argumentus, kuriuos ši pateikė ieškinio pirmojo pagrindo dvyliktai daliai pagrįsti.

203 Šiuo atveju, pirma, kaip galima teigti remiantis šio sprendimo 82–91 punktuose išdėstyta šeštojo pagrindo analize, 1988 m. baudų nustatymo metodo gairės šioje byloje netaikomos. Bet kuriuo atveju reikia pasakyti, kad buvo nuspręsta, jog nors tų gairių 1 punkto A dalyje Komisijai buvo suteikta galimybė atsižvelgti į aplinkybę, kad didelės įmonės dažniausia turi teisinių bei ekonominių žinių ir tam skirtą infrastruktūrą, todėl gali geriau įvertinti savo elgesio neteisėtumą ir dėl jo kylančias pasekmes konkurencijos teisės atžvilgiu, tai visiškai nereiškia, kad Komisija privalėjo atsižvelgti į tai, kad tam tikros įmonės buvo vidutinio dydžio (2009 m. balandžio 30 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *CD-Contact Data prieš Komisiją*, T-18/03, Rink. p. II-1021, 115 punktas).

204 Antra, remiantis teismų praktika, mažosios ar vidutinės įmonės neatleidžiamos nuo pareigos laikytis konkurencijos taisyklių (2010 m. balandžio 28 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Gütermann ir Zwicky prieš Komisiją*, T-456/05 ir T-457/05, Rink. p. II-1443, 281 punktas).

205 Remiantis išdėstytais argumentais, reikia atmesti ieškinio pirmojo pagrindo dvyliktą dalį kaip nepagrįstą.

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo tryliktos dalies, susijusios su neatsižvelgimu į ieškovės bendradarbiavimą

206 Ieškovė teigia, kad Komisija neatsižvelgė į aplinkybę, kad ji bendradarbiavo atliekant tyrimą ir kad savo noru bei per nustatytą terminą atsakė į visus prašymus suteikti informacijos.

207 Komisija ginčija ieškovės argumentus, kuriuos ši pateikė ieškinio pirmojo pagrindo tryliktai daliai pagrįsti.

208 Šiuo klausimu reikia priminti, kad, remiantis nusistovėjusia teismų praktika, bendradarbiavimas per tyrimą, kai nepadaroma nieko daugiau, nei privaloma remiantis Reglamento Nr. 1/2003 18 straipsnio 3 ir 4 dalimis, nėra pagrindas sumažinti baudą (2012 m. rugsėjo 27 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Nynäs Petroleum ir Nynas Belgium prieš Komisiją*, T-347/06, 62 punktas).

209 Dėl šio aspekto ieškovė paprasčiausia teigia, kad ji per nustatytą terminą atsakė į Komisijos pateiktus prašymus suteikti informacijos. Kadangi toks elgesys priskirtinas prie šio sprendimo 208 punkte minėtų pareigų, jis negali būti laikomas lengvinančia aplinkybe.

210 Remiantis šiais argumentais darytina išvada, kad ieškinio pirmojo pagrindo tryliktą dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

211 Atsižvelgiant į šio sprendimo 105, 109, 116, 136, 143, 155, 168, 173, 182, 191, 200, 205 ir 210 punktuose padarytas išvadas, ieškinio pirmojo pagrindo trečiai daliai reikia pritarti, o likusias dalis atmesti.

212 Išvados, kad ieškinio pirmojo pagrindo trečia dalis yra pagrįsta, pasekmes apskaičiuojant ieškovei skirtinos baudos dydį Bendrasis Teismas, naudodamasis neribota jurisdikcija, nagrinės šio sprendimo 245 ir paskesniuose punktuose.

3. Dėl ieškinio antrojo pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 3 dalies ir vienodo požiūrio principo pažeidimu dėl to reglamento 23 straipsnio 2 dalyje nustatytos 10 % ribos taikymo

213 Ieškovė iš esmės teigia, kad Komisija pažeidė Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 3 dalį, nes to reglamento 23 straipsnio 2 dalies antroje pastraipoje nustatytą 10 % ribą aiškino kaip maksimalią skirtos baudos dydžio ribą, kuri taikoma skirtos baudos dydžio skaičiavimo pabaigoje ir kuri dėl tos priežasties įvairiuose skaičiavimo etapuose gali būti viršyta, o ne kaip viršutinę skirtinų bausmių skalės ribą, kuri nustatoma pradėjus apskaičiuoti baudos dydį, ir dėl tos priežasties ieškovė neteko galimybės įvertinti jai inkriminuojamo pažeidimo sunkumo. Beje, tokiu maksimalios ribos taikymu pažeidžiamas vienodo požiūrio principas.

214 Komisija ginčija ieškovės argumentus, kuriuos ši pateikė ieškinio antrajam pagrindui pagrįsti.

215 Dėl šio aspekto reikia visų pirma pažymėti, kad, priešingai, nei teigia ieškovė, Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalis ir Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalis iš esmės yra identiškos.

216 Paskui pakanka priminti, kad, remiantis nusistovėjusia teismų praktika, tik galutinis skirtos baudos dydis turi neviršyti Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalies antroje pastraipoje nustatytos 10 % ribos ir kad pagal šią nuostatą Komisijai nedraudžiama įvairiais baudos dydžio skaičiavimo etapais pasiekti šią ribą viršijantį tarpinį dydį, jei baudos galutinis dydis neviršija tos ribos (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 68 punkte minėto Teisingumo Teismo sprendimo *Cour Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją* 277 ir 278 punktus ir 2006 m. birželio 29 d. Teisingumo Teismo sprendimo *SGL Carbon prieš Komisiją*, C-308/04 P, Rink. p. I-5977, 82 punktą).

217 Jei baigiant skaičiuoti paaiškėtų, kad galutinis baudos dydis turi būti sumažintas ta dalimi, kuria viršija minėtą maksimalią ribą, aplinkybė, kad kai kurie veiksniai, pavyzdžiui, pažeidimo sunkumas ir jo trukmė, veiksmingai neatsispindi skirtos baudos dydyje, yra tik paprasčiausia šios ribos taikymo galutiniam baudos dydžiui pasekmė (šio sprendimo 68 punkte minėto Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją* 279 punktas).

218 Tiesą sakant, nustačius 10 % ribą siekiama išvengti atvejų, kai skiriamos tokios baudos, kurių, kaip numanoma, įmonės, atsižvelgiant į jų dydį, nustatomą, nors apytikriai ir netiksliai, pagal jų bendrą apyvartą, negalės sumokėti (šio sprendimo 68 punkte minėto Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją* 280 punktą).

219 Taigi tai yra vienodai visoms įmonėms taikoma riba, priklausanti nuo konkrečios įmonės dydžio, turinti užkirsti kelią pernelyg didelėms ir neproporcingoms baudoms. Todėl šios ribos tikslas yra kitoks ir jis nepriklauso nuo pažeidimo sunkumo ir trukmės kriterijų tikslo (šio sprendimo 68 punkte minėto Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją* 281 ir 282 punktai).

220 Vienintelė įmanoma tos ribos pasekmė – kad remiantis šiais kriterijais apskaičiuotas baudos dydis būtų sumažintas iki leistino maksimalaus lygio. Jos taikymas reiškia, kad nagrinėjama įmonė nemoka baudos, kurią iš esmės turėtų mokėti remiantis minėtais kriterijais grindžiamu vertinimu (šio sprendimo 68 punkte minėto Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją* 283 punktas).

221 Ankstesniame punkte priminus teismų praktiką galima daryti išvadą, kad šiuo atveju, priešingai, nei teigia ieškovė, negalima teigti, jog Komisija pažeidė Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 3 dalį, kai to reglamento 23 straipsnio 2 dalies antrą pastraipą aiškino kaip maksimalią skirtos baudos dydžio ribą, kuri taikoma skirtos baudos dydžio skaičiavimo pabaigoje ir kuri dėl tos priežasties įvairiuose skaičiavimo etapuose gali būti viršyta, o ne kaip viršutinę skirtinų bausmių skalės ribą, kuri nustatoma pradėjus apskaičiuoti baudos dydį.

222 Šios išvados negalima užginčyti ieškovės argumentais.

223 Pirma, net jei reikėtų pripažinti, kad 10 % ribos taikymas prieštarauja Reglamento Nr. 1/2003 siekiamam atgrasymo tikslui, nes faktiškai skirta bauda turi būti sumažinta siekiant atsižvelgti į šią ribą, toks apribojimas vis dėlto būtų grindžiamas pareiga laikytis proporcingumo principo (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 68 punkte minėto Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją* 281 punktą). Be to, reikia pažymėti, kad ieškovės siūlomu aiškinimu dar labiau būtų pažeistas atgrasymo tikslas, nes ji siūlo apskaičiuojant baudos dydį visų pirma pritaikyti 10 % ribą, paskui atsižvelgti į pažeidimo sunkumą ir trukmę, o dėl tos priežasties neišvengiamai bus skirta bauda, kurios dydis neviršys 10 % ribos. Todėl ieškovės argumentui, kurį ji sieja su Reglamento Nr. 1/2003 atgrasymo tikslu, pritarti negalima.

224 Antra, net jeigu ginčijamo sprendimo rezoliucinėje dalyje tiesiogiai nenurodyta, kaip buvo atsižvelgta į konstatuoto pažeidimo trukmę apskaičiuojant ieškovei skirtos baudos dydį, reikia priminti, kad, remiantis teismų praktika, sprendimo rezoliucinė dalis turi būti skaitoma atsižvelgiant į tą sprendimą pagrindžiančius motyvus (2011 m. kovo 22 d. Sprendimo *Altstoff Recycling Austria prieš Komisiją*, T-419/03, Rink. p. II-975, 152 punktas). Tačiau šioje byloje reikia konstatuoti, kad Komisija atsižvelgė į konstatuoto pažeidimo sunkumą ir trukmę atitinkamai ginčijamo sprendimo 1210–1220 ir 1221–1223 konstatuojamosiose dalyse. Tuo remiantis darytina išvada, kad ieškovės argumentas, jog ginčijamo sprendimo rezoliucinėje dalyje nepaminėtas konstatuoto pažeidimo sunkumas ir trukmė, turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

225 Trečia, dėl tariamo vienodo požiūrio principo pažeidimo pažymėtina, kad, viena vertus, kaip nustatyta šio sprendimo 217 punkte nurodytoje teismų praktikoje, aplinkybė, kad pritaikius Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalyje nustatytą 10 % ribą tam tikri veiksniai, kaip antai pažeidimo sunkumas ir trukmė, veiksmingai neatsispindi pažeidimą dariusiai įmonei skirtos baudos dydyje, priešingai, nei kitų darant pažeidimą dalyvavusių įmonių, kurioms nebuvo taikomas sumažinimas taikant tą ribą, atveju, yra tik tos ribos taikymo galutiniam skirtos baudos dydžiui pasekmė. Kita vertus, Bendrasis Teismas jau yra nusprendęs, kad vien aplinkybė, kad galiausiai skirta bauda siekia 10 % ieškovės apyvartos, nors kitoms kartelio dalyvėms nustatyta mažesnė procentinė išraiška, negali būti laikoma vienodo požiūrio principo pažeidimu. Iš tikrųjų tokia pasekmė susijusi su aiškinimu, kad 10 % viršutinė riba yra paprasta maksimali leidžiama riba, kuri taikoma po galimo baudos dydžio

sumažinimo dėl lengvinančių aplinkybių ar proporcingumo principo (2011 m. birželio 16 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Putters International prieš Komisiją*, T-211/08, Rink. p. II-3729, 74 punktas). Todėl šį argumentą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

226 Ketvirta, dėl ieškovės argumento, kad Komisija pati neįsitikinusi 2006 m. baudų apskaičiavimo gairių teisėtumu, reikia konstatuoti, kad tuo argumentu neįrodoma, jog buvo pažeista Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 3 dalis. Todėl šį argumentą reikia atmesti kaip netinkamą.

227 Remiantis visais išdėstytais argumentais darytina išvada, kad reikia atmesti ieškinio antrąjį pagrindą kaip iš dalies nepagrįstą ir iš dalies netinkamą.

4. Dėl ieškinio ketvirtojo pagrindo, susijusio su vienodo požiūrio principo pažeidimu dėl to, kad Komisija nesilaikė ankstesnės sprendimų praktikos

228 Ieškovė teigia, kad Komisija pažeidė vienodo požiūrio principą, nes palyginus, viena vertus, šią bylą su, kita vertus, 2009 m. liepos 22 d. Komisijos sprendimu dėl [EB] 81 straipsnio ir EEE susitarimo 53 straipsnio taikymo procedūros (byla Nr. COMP/39.396 – Kalcio ir magnio reagentai plieno ir stiklo pramonėms), 2008 m. kovo 11 d. Komisijos sprendimu, susijusiu su [EB] 81 straipsnio ir EEE susitarimo 53 straipsnio taikymo procedūra (byla COMP/38.543 – Tarptautinio perkraustymo paslaugos), 2009 m. spalio 7 d. Komisijos sprendimu, susijusiu su [EB] 81 straipsnio ir EEE susitarimo 53 taikymo procedūra (byla COMP / F/39.129 – Galios transformatoriai), ir 2008 m. birželio 11 d. Komisijos sprendimu dėl procedūros pagal [EB] 81 straipsnį ir EEE susitarimo 53 straipsnį (byla COMP / F/38.695 – Natrio chloratas) matyti, kad Komisija skirtingas situacijas vertino vienodai. Ieškovės nuomone, nors konstatuoto pažeidimo sunkumo laipsnis labai skyrėsi nuo minėtuose ankstesniuose sprendimuose nagrinėjamo pažeidimo laipsnio, Komisija, apskaičiuodama bazinius baudos dydžius, nustatė beveik tokią pačią pardavimų vertės dalį, kuri yra nuo 15 % iki 19 %.

229 Komisija ginčija ieškovės argumentus, kuriuos ši pateikė ieškinio ketvirtajam pagrindui pagrįsti.

230 Šiuo atveju reikia priminti, kad Komisijos sprendimų praktika nėra baudų konkurencijos srityje teisinis pagrindas; tas teisinis pagrindas apibrėžtas Reglamento Nr. 1/2003, papildyto baudų apskaičiavimo gairėmis, 23 straipsnio 2 ir 3 dalyse (pagal analogiją žr. 2006 m. rugsėjo 27 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Archer Daniels Midland prieš Komisiją*, T-329/01, Rink. p. II-3255, 108 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

231 Beje, atsižvelgiant į tai, kad Komisija turi didelę diskreciją nustatyti baudų dydį, vien aplinkybė, kad ankstesnėje sprendimų praktikoje jį nusprendė, jog elgesys pateisina tam tikro dydžio baudą, visiškai nereiškia, kad ji privalo pateikti tokį patį vertinimą vėlesniame sprendime (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 230 punkte minėto Sprendimo *Archer Daniels Midland* 109 ir 110 punktus ir jame nurodytą teismo praktiką).

232 Todėl šioje byloje reikia nuspręsti, kad paprastas šio sprendimo 228 punkte išvardytų sprendimų nurodymas, kaip padarė ieškovė, savaime yra netinkamas, nes Komisija neprivalėjo šios bylos vertinti taip pat.

233 Remiantis išdėstytais argumentais darytina išvada, kad ieškinio ketvirtąjį pagrindą reikia atmesti kaip netinkamą.

5. Dėl ieškinio penktojo pagrindo, susijusio su proporcingumo principo pažeidimu, nes Komisija neatsižvelgė į ieškovės ekonominį pajėgumą

234 Ieškovė teigia, kad 2009 m. jos vienintelę gamyklą smarkiai nuniokojo gaisras, todėl kelis mėnesius gamyba nevyko, o finansinė padėtis ir rezultatai gerokai pablogėjo. Ji taip pat teigia, kad paprašė Komisijos apskaičiuojant baudos dydį atsižvelgti į jos ribotus ekonominius pajėgumus, tačiau ginčijamame sprendime Komisija nei paminėjo tą prašymą, nei analizavo ieškovės pateiktus argumentus. Ieškovė teigia, kad, atsižvelgiant į šias aplinkybes, jai skirtos baudos dydis turėjo būti sumažintas, juo labiau kad apyvartoje, į kurią atsižvelgiant buvo skaičiuojama bauda, atsispindi riboti jos ekonominiai pajėgumai.

235 Komisija ginčija ieškovės argumentus, kuriuos ši pateikė ieškinio penktajam pagrindui pagrįsti.

236 Pirma, reikia iš karto pažymėti, kad apskaičiuojant ieškovei skirtos baudos dydį buvo atsižvelgta į galimą 2009 m. apyvartos sumažėjimą, kurį galėjo lemti 2009 m. vienintelėje jos gamykloje kilęs ir ją nuniokojęs gaisras. Konkrečiai kalbant, nors remiantis ginčijamo sprendimo 1200 konstatuojamąja dalimi galima teigti, kad baudos dydis buvo apskaičiuotas remiantis būtent 2003 finansinių metų pardavimų verte, to sprendimo 1262 konstatuojamojoje dalyje pažymėta, kad Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalyje nustatyta 10 % riba apskaičiuota remiantis būtent 2009 m., kuriais įvyko gaisras, apyvarta.

237 Antra, dėl kaltinimo, kad nebuvo atsižvelgta į ieškovės ekonominius pajėgumus, reikia konstatuoti, kad per administracinę procedūrą ieškovė nepateikė jokio įrodymo, kad patvirtintų, kaip nurodyta 2006 m. baudų apskaičiavimo gairių 35 punkte, kad finansinė padėtis buvo tokia, jog skyrus baudą jos gyvybingumui iškiltų nepataisomas pavojus.

238 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, penktąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

239 Remiantis ieškinio pirmojo, antrojo, ketvirtojo, penktojo ir šeštojo pagrindų, kurie pateikti reikalavimui iš dalies panaikinti ginčijamą sprendimą pagrįsti, analize reikia daryti išvadą, kad reikėtų pritarti ieškinio pirmojo pagrindo trečiai daliai, o kitas to pagrindo dalis bei antrąjį, ketvirtąjį, penktąjį ir šeštąjį pagrindus atmesti kaip nepagrįstus arba netinkamus.

240 Dėl pasekmių reikalavimui iš dalies panaikinti ginčijamą sprendimą visų pirma reikia pažymėti, kad, kiek tai susiję su ginčijamo sprendimo 1 straipsniu, to straipsnio 2 dalyje Komisija nusprendė, kad ieškovė pažeidė SESV 101 straipsnį, nes dalyvavo darant pažeidimą Vokietijos ir Austrijos teritorijoje. Dėl šio klausimo reikia konstatuoti, kad dėl to, jog Komisija šiame straipsnyje nepakartojo klaidų, kurias padarė apskaičiuodama ieškovei skirtos baudos dydį, kiek tai susiję su jai inkriminuojamo pažeidimo geografine apimtimi, tas straipsnis yra teisėtas. Todėl reikia atmesti minėtus reikalavimus dėl panaikinimo iš dalies tiek, kiek jie susiję su ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 2 dalimi.

241 Antra, dėl ginčijamo sprendimo 2 straipsnio, viena vertus, atsižvelgiant į ankstesniame punkte padarytą išvadą, kad ieškovė pažeidė SESV 101 straipsnio nuostatas, Komisija, remdamasi ginčijamo sprendimo 1182 konstatuojamojoje dalyje nurodytomis Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalies nuostatomis, pagrįstai to sprendimo 2 straipsnio 6 dalyje nusprendė ieškovei skirti baudą. Todėl reikia atmesti reikalavimus dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo iš dalies tiek, kiek jie susiję su to sprendimo 2 straipsnio 6 dalimi.

242 Kita vertus, dėl ginčijamo sprendimo 2 straipsnio 6 dalyje nustatyto ieškovei skirtos baudos dydžio pažymėtina: kadangi antruoju reikalavimu ieškovė papildomai prašo Bendrojo Teismo sumažinti jai skirtos baudos dydį, Bendrasis Teismas, nagrinėdamas šį reikalavimą, turi nuspręsti, kokią įtaką šio sprendimo 167 punkte konstatuotos vertinimo klaidos turi to dydžio nustatymui.

243 Remiantis šio sprendimo 240–242 punktuose išdėstytais argumentais darytina išvada, kad reikia atmesti visus reikalavimus dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo iš dalies.

C – Dėl papildomai pateiktų reikalavimų dėl ieškovei skirtos baudos dydžio sumažinimo

244 Atsižvelgdamas į antrąjį reikalavimą, kuriuo ieškovė papildomai Bendrojo Teismo prašo sumažinti jai skirtos baudos dydį, teismas privalo pasinaudoti neribota jurisdikcija ir išnagrinėti, pirma, kokią įtaką šio sprendimo 156–168 punktuose nurodytos Komisijos padarytos klaidos turi apskaičiuojant ieškovei skirtos baudos dydį, ir, antra, kitus argumentus, kuriuos pateikia ieškovė siekdama, kad Bendrasis Teismas sumažintų jai skirtos baudos dydį.

1. Dėl Komisijos padarytos klaidos įtakos baudos dydžiui

245 Dėl Komisijos padarytų dviejų vertinimo klaidų, kurios nurodytos šio sprendimo 167 punkte, Bendrasis Teismas, remdamasis SESV 261 straipsnio ir Reglamento Nr. 1/2003 31 straipsnio nuostatomis jam suteikta neribota jurisdikcija, nusprendžia, kiek tai susiję su ieškovei skirtos baudos dydžio apskaičiavimu, Komisijos vertinimą pakeisti savo atliktu vertinimu (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 38 punkte minėto Sprendimo *KME ir kt. prieš Komisiją* 103 punktą ir nurodytą teismo praktiką ir šio sprendimo 38 punkte minėto Sprendimo *Romana Tabacchi prieš Komisiją* 265 punktą).

246 Dėl šio aspekto reikia pasakyti, kad nors 2006 m. baudų nustatymo gairės neįpareigoja Sąjungos teismo, kai šis priima sprendimą remdamasis jam suteikta neribota jurisdikcija (šiuo klausimu žr. 2005 m. liepos 27 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Brasserie nationale ir kt. prieš Komisiją*, T-49/02-T-51/02, Rink. p. II-3033, 169 punktą), Bendrasis Teismas mano, kad šioje byloje reikia jomis remtis perskaičiuojant baudos dydį būtent dėl to, kad pagal gaires galima atsižvelgti į visas reikšmingas bylos aplinkybes ir skirti proporcingas baudas visoms įmonėms, dalyvavusioms darant konstatuotą pažeidimą.

247 Šioje byloje, pirma, kaip galima teigti remiantis šio sprendimo 156–168 punktuose išdėstytu ieškinio pirmojo pagrindo trečios dalies nagrinėjimu, abi Komisijos padarytos vertinimo klaidos susijusios su apskaičiuojant ieškovei skirtos baudos dydį Komisijos nustatytais 15 % „pažeidimo sunkumo“ ir „papildomo dydžio“ koeficientais atsižvelgiant tik į pagrindines konstatuoto pažeidimo savybes, t. y. būtent į jo geografinę apimtį, kuri apėmė šešias valstybes nares. Atvirkščiai, ieškovė nepateikė įrodymų, kad Komisija padarė klaidų, kai taikė kitus minėtos baudos apskaičiavimo veiksnius. Todėl, kiek tai susiję su Komisijos padarytų klaidų įtaka apskaičiuojant baudos dydį, Bendrasis Teismas privalo Komisijos vertinimą pakeisti savo atliktu vertinimu tik tiek, kiek tai susiję su „pažeidimo sunkumo“ ir papildomo dydžio“ koeficientų nustatymu.

248 Antra, Bendrasis Teismas mano, kad Komisija teisingai nusprendė, kaip galima teigti remiantis ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 2 dalimi ir 872 bei 873 konstatuojamosiomis dalimis, kad nuo 1998 m. kovo 6 d. iki 2004 m. lapkričio 9 d. ieškovė dalyvavo darant vieną ir tęstinį pažeidimą, kurio esmė buvo slaptas kartelis siekiant koordinuoti būsimus šio sprendimo 3 punkte nurodytų trijų prekių pogrupių kainų didinimus Vokietijos ir Austrijos teritorijoje.

249 Be to, atsižvelgiant ne tik į patį pažeidimo pobūdį, bet ir į jo geografinę apimtį, susijusią su dviem valstybėmis narėmis, ir ilgą jo trukmę, t. y. beveik septynerius metus, pažeidimas, kaip antai nagrinėjamas šioje byloje, priskiriamas prie sunkiausių. Tačiau atsižvelgiant į tai, kad pagal 2006 m. baudų apskaičiavimo gairių 23 punktą už tokius ribojimus galima pagrįstai nustatyti pardavimų vertę viršutinėje 0–30 % skalės dalyje, Bendrasis Teismas mano, kad šioje byloje nustatyta dalis, t. y. 15 %, yra minimumas, atsižvelgiant į nagrinėjamą pažeidimą (šiuo klausimu žr. 2011 m. birželio 16 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Team Relocations prieš Komisiją*, T-204/08 ir T-212/08, Rink. p. II-3569, 94, 100 ir 118 punktus).

250 Todėl, atsižvelgdamas į 2006 m. baudų apskaičiavimo gaires ir į ankstesniame punkte išdėstytus vertinimus dėl bazinio ieškovei skirtos baudos dydžio apskaičiavimo, Bendrasis Teismas mano, jog, apskaičiuojant bazinį ieškovei skirtos baudos dydį, reikia nustatyti 15 % nuo aptariamų prekių pardavimo Vokietijos ir Austrijos teritorijoje dydžio „pažeidimo sunkumo“ ir „papildomo dydžio“ koeficientus.

251 Atsižvelgdamas į šio sprendimo 245–250 punktuose išdėstytus argumentus, Bendrasis Teismas nustato, kad bendras ieškovei skirtinos baudos dydis už Vokietijoje ir Austrijoje darytą vieną ir tęstinį pažeidimą yra 12 517 671 euras.

2. Dėl ieškovės pateiktų papildomų argumentų reikalavimui dėl jai skirtos baudos dydžio pakeitimo pagrįsti

252 Šiuo klausimu svarbu pažymėti, kad naudodamasis neribota jurisdikcija Bendrasis Teismas turi atlikti vertinimą atsižvelgdamas į visas bylos aplinkybes. Visų pirma tas vertinimas turi būti atliekamas laikantis bendrųjų Sąjungos teisės principų, kaip antai proporcingumo principo (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 38 punkte minėto Sprendimo *Tabacchi prieš Komisiją* 280 punktą) ar vienodo požiūrio principo (2009 m. rugsėjo 24 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Erste Group Bank ir kt. prieš Komisiją*, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P ir C-137/07 P, Rink. p. I-8681, 187 punktas).

253 Remiantis teismų praktika darytina išvada, kad neribotos jurisdikcijos įgyvendinimas neprilygsta patikrinimui savo iniciatyva ir kad dėl šios priežasties, išskyrus su viešąja tvarka susijusius pagrindus, kuriuos Sąjungos teismas privalo tikrinti savo iniciatyva, kaip antai ginčijamo sprendimo nemotyvavimą, būtent ieškovas turi nurodyti su ginčijamu sprendimu susijusius ieškinio pagrindus ir pateikti įrodymų šiems pagrindams pagrįsti (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 38 punkte minėto Sprendimo *Chalkor prieš Komisiją* 64 punktą).

254 Šiuo klausimu visų pirma reikia konstatuoti, kad, kaip nurodyta šio sprendimo 49 punkte, ieškinio trečiąjį pagrindą ieškovė pateikė grįsdama antrąjį reikalavimą, todėl juo siekiama pagrįsti ieškovės prašymą pakeisti baudos dydį.

255 Grįsdama ieškinio trečiąjį pagrindą ieškovė kaltina Komisiją, kad bazinį baudos dydį apskaičiavo taikydama vienodus „pažeidimo sunkumo“ ir „papildomo dydžio“ koeficientus ir neatsižvelgė į toliau nurodytas šešias aplinkybes, apibūdinančias jos dalyvavimą darant konstatuotą pažeidimą. Dėl šio aspekto ji teigia, kad, pirma, dalyvavo darant pažeidimą tik dviejose valstybėse narėse, antra, jai pateiktas kaltinimas susijęs tik su vienu iš trijų šio sprendimo 3 punkte nurodytų prekių pogrupių, trečia, dėl šio pogrupio sudaryti susitarimai buvo mažiau intensyvūs už susitarimą dėl dušo uždangų, ketvirta, jos dalyvavimas nebuvo tarptautinės apimties, penkta, ji nepriklausė nei kartelio iniciatoriams, nei pagrindinei įmonių grupei, nei įmonėms, kurios dvišaliu pagrindu suderindavo veiksmus prieš sudarant kartelį per asociacijų susitikimus, ir, šešta, ji dalyvavo tik trijų asociacijų susitikimuose.

256 Komisija ginčija ieškovės pateiktus argumentus ieškinio trečiajam pagrindui pagrįsti.

257 Šiuo klausimu, pirma, Bendrasis Teismas konstatuoja, kad nurodydama šešias aplinkybes dalyvavimui darant konstatuotą pažeidimą apibūdinti ieškovė kiekvienu atveju iš esmės pakartoja tam tikrus argumentus, kuriuos dėstydama ieškinio pirmąjį pagrindą ji taip pat pateikė pirmajam reikalavimui pagrįsti. Remiantis Bendrojo Teismo atliktu šio pagrindo nagrinėjimu darytina išvada, kad, išskyrus argumentą, susijusį su Komisijos padaryta vertinimo klaida dėl pažeidimo, kurį darant dalyvavo ieškovė, geografinės apimties (ieškinio pirmojo pagrindo trečioji dalis), tie argumentai turi būti atmesti kaip nepagrįsti arba netinkami.

258 Antra, bendrasis Teismas konstatuoja, kad ieškinio pirmojo pagrindo trečią dalį ieškovė pakartoja ieškinio trečiajame pagrinde nurodydama pirmąją aplinkybę. Tačiau tą aplinkybę, grindžiamą Vokietijos ir Austrijos teritorija apsiribojusio ieškovės dalyvavimo darant jai inkriminuojamą pažeidimą geografine apimtimi, Bendrasis Teismas, pasinaudodamas neribota jurisdikcija, jau išnagrinėjo šio sprendimo 247–251 punktuose, kad galėtų pakeisti, jei reikia, baudos dydį.

259 Todėl ieškinio trečiąjį pagrindą reikia atmesti.

260 Antra, viena vertus, Bendrasis Teismas, remdamasis jam suteikta neribota jurisdikcija, teigia, kad nė vienas argumentas, kuriuo ieškovė rėmėsi bet kuriuo klausimu šioje byloje, ir joks su viešąja tvarka susijęs motyvas nesuteikia jam pagrindo pasinaudoti tuo įgaliojimu ir atitinkamai sumažinti šio sprendimo 251 punkte jo nustatytą ieškovei skirtinos baudos dydį. Kita vertus, Bendrasis Teismas teigia, kad, atsižvelgiant į visus jam pateiktus įrodymus, 12 517 671 euro bauda yra, turint omenyje pažeidimo, kurį darant dalyvavo ieškovė, trukmę ir sunkumą, tinkama sankcija proporcingai nubausti už jos antikonkurencinį elgesį ir nuo jo atgrasyti.

261 Remiantis visais išdėstytais argumentais dėl papildomai pateiktų reikalavimų sumažinti ginčijamo sprendimo 2 straipsnio 6 dalimi ieškovei skirtos baudos dydį darytina išvada, kad dėl to, jog tas dydis yra toks pats, kokį Bendrasis Teismas, pasinaudodamas jam suteikta neribota jurisdikcija, nustatė šio sprendimo 251 punkte, tuos reikalavimus reikia atmesti.

262 Atsižvelgiant į šio sprendimo 243 ir 261 punktuose padarytas išvadas, visas ieškinys turi būti atmestas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

263 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, ji turi padengti Komisijos išlaidas pagal šios pateiktus reikalavimus.

264 Dėl Tarybos patirtų išlaidų reikia priminti, kad, remiantis Procedūros reglamento 87 straipsnio 4 dalies pirmos pastraipos nuostatomis, į bylą įstojusios institucijos padengia savo bylinėjimosi išlaidas. Todėl Taryba, kaip į bylą įstojusi šalis, padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (ketvirtoji kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. *Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. kg* padengia savo ir Europos Komisijos patirtas bylinėjimosi išlaidas.

3. Europos Sąjungos Taryba padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Pelikánová Jürimäe van der Woude

Paskelbta 2013 m. rugsėjo 16 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.

Turinys

Ginčo aplinkybės 2

Procesas ir šalių reikalavimai 5

Dėl teisės 5

I – Dėl priimtinumo 6

II – Dėl esmės 8

A – Dėl prieštaravimų dėl teisėtumo 8

1. Dėl prieštaravimo, susijusio su Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 3 dalies teisėtumu ... 8

2. Dėl prieštaravimo, susijusio su 2006 m. baudų apskaičiavimo gairių teisėtumu 10

B – Dėl pagrindinio reikalavimo dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo iš dalies 11

1. Dėl ieškinio šeštojo pagrindo, susijusio su negaliojimo atgaline data principo pažeidimu ... 11

2. Dėl ieškinio pirmojo pagrindo, susijusio su Komisijos padarytomis vertinimo klaidomis konstatuojant ieškovei inkriminuojamą pažeidimą ir apskaičiuojant jai skirtos baudos dydį. 13

a) Dėl vertinimo klaidų, susijusių su ieškovei inkriminuojamo pažeidimo konstatavimu .. 13

Dėl ieškinio pirmojo pagrindo šeštos, septintos ir aštuntos dalių, susijusių su vertinimo klaida dėl ieškovės dalyvavimo darant konstatuotą pažeidimą Austrijoje. 13

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo septintos dalies, susijusios su vertinimo klaida dėl ieškovės vykdyto Austrijoje taikytų kainų derinimo prie Vokietijoje taikomų kainų 14

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo šeštos dalies, susijusios su vertinimo klaida dėl ieškovės dalyvavimo keičiantis informacija Austrijoje 15

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo aštuntos dalies, susijusios su vertinimo klaida dėl ieškovės dalyvavimo kartelyje apimties 15

Dėl pirmojo pagrindo ketvirtos ir vienuoliktos dalių, susijusių su klaidingu SESV 101 straipsnio taikymu 16

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo ketvirtos dalies, susijusios su tuo, kad kainų koordinavimas atitiko klientų paklausą 18

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo vienuoliktos dalies, susijusios su rinkos skaidrumo nauda konkurencijai 19

b) Dėl vertinimo klaidų, susijusių su ieškovei skirtos baudos dydžio apskaičiavimu 20

Dėl ieškinio pirmojo pagrindo pirmos, trečios, penktos, devintos ir dešimtos dalių, susijusių su Komisijos padarytomis vertinimo klaidomis dėl konstatuoto pažeidimo sunkumo 21

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo pirmos dalies, susijusios su neatsižvelgimu į aplinkybę, kad ieškovė gamino tik prekes, priklausančias vienam iš trijų prekių pogrupių, kurie susiję su konstatuotu pažeidimu 21

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo trečios dalies, susijusios su tuo, kad nebuvo atsižvelgta į aplinkybę, kad ieškovė nežinojo apie konstatuotą pažeidimą ir dalyvavo jį darant tik dviejose iš šešių valstybių narių, kuriose vykdė veiklą 21

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo penktos dalies, susijusios su neatsižvelgimu į mažesnį susitarimų intensyvumą, kiek tai susiję su armatūra 23

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo devintosios dalies, susijusios su neatsižvelgimu į aplinkybę, kad kartelis negalėjo pakenkti realizacijos rinkoms 23

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo dešimtos dalies, susijusios su neatsižvelgimu į tai, kad kartelis nepakenkė ekonomikai 25

Dėl ieškinio pirmojo pagrindo antros, dvyliktos ir tryliktos dalių, susijusių su vertinimo klaidomis dėl ieškovei būdingų lengvinančių aplinkybių 26

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo antros dalies, susijusios su neatsižvelgimu į ieškovės prisitaikėlišką vaidmenį 26

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo dvyliktos dalies, susijusios su neatsižvelgimu į tai, kad įmonė ieškovė yra vidutinio dydžio 27

– Dėl ieškinio pirmojo pagrindo tryliktos dalies, susijusios su neatsižvelgimu į ieškovės bendradarbiavimą 27

3. Dėl ieškinio antrojo pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 3 dalies ir vienodo požiūrio principo pažeidimu dėl to reglamento 23 straipsnio 2 dalyje nustatytos 10 % ribos taikymo 28

4. Dėl ieškinio ketvirtojo pagrindo, susijusio su vienodo požiūrio principo pažeidimu dėl to, kad Komisija nesilaikė ankstesnės sprendimų praktikos 30

5. Dėl ieškinio penktojo pagrindo, susijusio su proporcingumo principo pažeidimu, nes Komisija neatsižvelgė į ieškovės ekonominį pajėgumą 31

C – Dėl papildomai pateiktų reikalavimų dėl ieškovei skirtos baudos dydžio sumažinimo 32

1. Dėl Komisijos padarytos klaidos įtakos baudos dydžiui 32

2. Dėl ieškovės pateiktų papildomų argumentų reikalavimui dėl jai skirtos baudos dydžio pakeitimo pagrįsti 33

Dėl bylinėjimosi išlaidų 34